

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✻ ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Οδός Νομισματοκοπείου, ἀριθ. 7. ✻

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 8.

Ἀθῆναι, 19 Ἀπριλίου 1901.

ΟΙ ΚΥΠΡΙΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ἔτησ. Δρ. 15—Ἐξάμην. Δρ. 8 ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ Ἔτησ. Γρ. Δ. 60—Ἐξάμην. Γρ. Δ. 32
ΕΝ Τῳ ΕΞΩΤΕΡ. ὁ Φρ. Χ. 15— ὁ Φρ. Χ. 8 ΕΝ ΡΩΣΙΑ ὁ Ρούβλια 6 — ὁ Ρούβλια 3.50

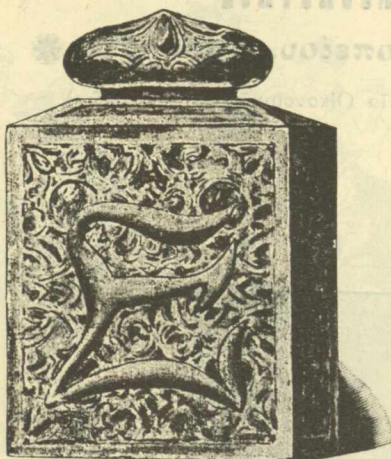
Διὰ τὰς εἰς τὸ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ» καταχωριζομένας ἀγγελίας ἀπλᾶς ἢ καλλι-
τεχνικᾶς, γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Ἐκαστον φύλλον, λεπτὰ 40.

Εὔρίσκεται εἰς τὰ ἐν Ἀθῆναις Κιόσκια, καὶ εἰς τὰ μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΞΟΧΩΣ συγκινητικόν ἦτο τὸ θέαμα τῆς ἀναχωρήσεως τῶν Κυπρίων ἐξ Ἀθηνῶν, ἐπιστροφόντων διὰ Κρήτης εἰς τὴν ἀγαπητὴν νῆσόν των

Οὐδεμία ὑπερβολὴ ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων πρὸς τοὺς οἰοῦντι ἐν τῷ Καθαρητικῷ εὐρισκομένους Κυπρίους. Οὐδεμία ὑπερβολὴ εἰς τοὺς πατριωτικοὺς λόγους τούτων πρὸς τὴν ἐλευθέραν μητρόπολιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὰ πάντα φυσικά.

Ὅταν μήτηρ καὶ κόρη συναντῶνται, ὁμιλεῖ μόνον ἡ καρδιά, ἣτις φαίνεται ὑπερβολικῆ πρὸς τοὺς ξένους, διότι καθ' ὑπερβολὴν μέγα εἶναι τὸ πλημμυροῦν αὐτὴν αἶσθημα.

Τόσον δὲ φυσικὴ ἐθεωρήθη ἡ ἐκδήλωσις τῶν αἰσθημάτων τῶν Κυπρίων πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα, ὥστε ἡ ἐνταῦθα Βρετανικὴ Πρεσβεία ἀπέστειλεν εἰς Λονδῖνον ἐκτεταμένας περιγραφὰς τῶν γενομένων ἐορτῶν καὶ ἀντίγραφα τῶν κατ' αὐτὰς ἀπαγγελθέντων λόγων.

Ἡ μεγάλη Ἀγγλία δὲν φοβεῖται, βεβαίως τὴν μικρὰν Ἑλλάδα, ἀλλὰ τὴν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν.

Καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

Ἐβδομάς συναυλιῶν ἦτο ἡ παρελθοῦσα ἐβδομάς.

Ἡ μουσικὴ προοδεύει ἐν Ἑλλάδι. Λυπούμεθα ἔμμε, ὅτι μετ' αὐτῆς, παραδόξως δὲν συμβαδίζει καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ μουσικοῦ αἰσθηματοῦ παρὰ τῷ λαῷ.

Αἰτία τῆς στυμίας ταύτης εἶναι ἡ κακὴ ἀντίληψις τῶν καθηκόντων τῶν μελῶν, ἅτινα ἀπαρτίζουν τὰ διοικητικὰ συμβούλια τῶν ἐν Ἀθήναις μουσικῶν σωματείων.

Τὸ Ῥαδεῖον, παρ' ὅλα τὰ κληροδοτήματα τὰ ὅποια ἀφῆκαν φιλοπάτριδες ὁμογενεῖς, πρὸς διάδοσιν τῆς μουσικῆς *παρὰ τῷ λαῷ*, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἴδρυμα πρὸς χρηματι-

σὸν ὀλίγων ἐπιτηδείων καὶ πρὸς τέρψιν ὀλιγωτέρων πολυταλάντων. Διὰ τὸν λαόν, οὐδεμία πρόνοια λαμβάνεται ἅτε μὴ δυναμένου νὰ πληρώσῃ, οὔτε τὰ βαρῆα διδάκτρα διὰ τὰ σπουδαστὰ μουσικῆν, οὔτε τὰ παραλόγως ἐξωγκωμένας τιμὰς εἰσόδου διὰ τὴν ἀκούσιν τὰς ἐν τῷ Ῥαδεῖῳ συναυλίας.

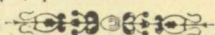
Τίς θὰ πιστεύσῃ δέ, ὅτι καὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἐπι τοῦ Ῥαδεῖου ζητοῦσιν ἤδη διὰ τὰς συναυλίας του τριδραχμὸν δικαίωμα εἰσόδου, ἐνῶ αὐτὴ ἐπρεπε νὰ εἶναι οὐ μόνον δωρεάν, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεωτικὴ δι' ὅλους τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητριάς, χάριν τῆς πρακτικῆς αὐτῶν ἀσκήσεως.

Τὸ αὐτό, ἄτοπον παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν «Μουσικὴν Ἐταιρείαν», ἣς τὰς συναυλίας ὀλίγοι δύνανται ν' ἀκολουθήσωσιν, οἱ πολὺ πλοῦσιοι καὶ οἱ θέλοντες νὰ ἐπιδειχθῶσι — πληρώνοντες δικαίωμα εἰσόδου . . . ὀκτῶ δραχμάς !

Πολὺς θόρυβος ἠγέρθη κατ' αὐτὰς ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ζητήματος Κων/πόλεως.

Ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι κακῶς καὶ εἰς ἀκατάλληλον περίστασιν ἐξεβιάσθη εἰς παραίτησιν ὁ τέως οἰκουμηνικός Πατριάρχης. Ἐν τούτοις, ἂν μόνον ἐλάττωμα τοῦ υποψηφίου διαδόχου του, τοῦ πρώην Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ' εἶναι ὁ φιλορρωσισμὸς του, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐμπόδιον πρὸς ἀνοδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου. Ἡ θέσις τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, νέας Ρώμης κλπ. δὲν εἶνε μόνον Ἐκκλησιαστικὴ, ἀλλὰ καὶ πολιτικὴ, ἀπαιτοῦσα ἄνδρα διπλωμάτην μᾶλλον ἢ κληρικόν καὶ τοιοῦτος ἀναμφηρίστως εἶναι ὁ Ἰωακείμ Γ', ὅστις κατενόησεν (αὐτὸ διὰ τὸ ὅποσον κατηγορεῖται), ὅτι ὁ Οἰκουμηνικός Πατριάρχης πρέπει νὰ εἶναι οὐ μόνον φιλόρρωσος, ἀλλὰ καὶ φιλόσερβος καὶ φιλόβλαχος, πρὸ πάντων δέ . . . φιλότουρκος !

Ναί. Ὁ Πατριάρχης πρέπει νὰ φαίνεται, ὅτι ἀγαπᾷ ἐξ ἴσου ὅλα τὰ πνευματικὰ τέκνα του καὶ ὅτι σέβει τὴν καθεστηκυῖαν ἐν Τουρκίᾳ ἀρχήν. Οὕτω καὶ μόνον φερόμενος, ὁ Ἰωακείμ Γ'. θὰ κατορθώσῃ νὰ θέσῃ ἐκ νέου ὡς οἰκόσημον, ἐπὶ τῶν λέμβων καὶ ἀμαξῶν του τὸν δικέφαλον ἀετὸν τῶν Βυζαντινῶν προπατόρων μας, τὸν πολλὰ ἐνθυμίζοντα καὶ πολλὰ ὑπισχομένον . . .

ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΟΛΙΣ εἶχε περατώσῃ τὰς πανεπιστημιακὰς του σπουδὰς. Εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του. Μετ' ὅσον διπλωμα τοῦ διδάκτορος εἰς τὰ θυλάκια, μετ' ἡν καρδίαν πλήρη θέρμης νεανικῆς, μετ' ἡν φαντασίαν ὑπερπληρωμένην ἀπὸ ὄνειρον ἀτελεύτητα, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ξένην, ὡς τόσο ἄλλοι συιομήλικές του, πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του.

Ἀνεμίχθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τύρβην τῆς μεγαλόπολεως καὶ ἐντὸς μικροῦ ἐξφωκείωθη πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὰς συνηθείας τῆς. Προσεβλήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ πικρᾶς νοσταλγίας, ἀλλ' ἀντέστη κατ' αὐτῆς, ἀκολουθῶν συμβουλὰς ἐμπειροτέρων ὁμοιοπαθῶν του.

Ἐντελῶς ξένος, ὀλιγίστους γνωρίζων, ὑποχρεωμένος νὰ διέρχεται τὸ πλεῖστον τοῦ ἡμερονοκτιοῦ μέσα εἰς τὸ σιωπηλὸν του δωμάτιον, δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πολὺ ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς σφριγώσεως νεότητος, εἰς τὸν πειρασμὸν ἐκεῖνον, ὅστις ποτὲ δὲν παύει νὰ κυριαρχῇ παντὸς αἰσθηματος, δὲν παύει νὰ ἐκμηδενίζῃ πᾶσαν τυχὸν ἄλλην ἐπιπροσθεῖσαν σχέσιν. Ἡ διαρκὴς διανοητικὴ ἐργασία τὸν ἔτερπεν ἀλλὰ καὶ τὸν κατεπόνοι. Ἡ μόνωσις του τὸν ἐστενοχώρει, τοῦ ἐπέτεινε τὴν δυσθυμίαν. Ἡ ἐκ τῆς μονοτονίας ζωῆς του μελαγχολία τὸν ἐθασάνιζεν. Ἡσθάνετο ὅτι κατὰ τι τοῦ ἔλειπε, ὅτι ὑπῆρχε κενόν τι ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὅπερ ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ: Καὶ τ' ὄχληρόν αὐτὸ κενὸν ἐπλήρωσε δι' ἑνὸς ἔρωτος. Ἐρωτος μοιραίου καὶ ἡρέμου. Ἐρωτος ἄνευ πολλῶν περιπετειῶν, χωρὶς ταραχῶδεις συγκινήσεις.

*

*

Ἐαρινόν τι ἀπόγευμα, περιπατῶν χάριν ἀναψυχῆς πλησίον προσφίλους τοῦ ἀρογαλιάς, ἀναπνέων τὴν ζεῖδωρον θαλασσίαν αἴθρα καὶ βαυκαλιζόμενος ἀπὸ τὸν ἐλαφρὸν τῶν κυμάτων ῥόχθον συνήνησε θελητικῆν τινὰ κόρην, τῆς ὁποίας οἱ φλογεροὶ ὀφθαλμοὶ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὸν ἐσαγήνευσαν. Τὴν εἶδεν ἐπανειλημμένως ν' ἀντιπαρέρχεται πλησίον του μετ' ἑνὸς βάλισμα χάριεν καὶ γοητευτικόν. Καὶ εἰς ἐκάστην τῶν βλεμμάτων των συνάντησιν, ἠσθάνετο μέσα του δεινὸν συγκλονισμόν, συγκίνησιν ἀόριστον, ἀνεξήγητον, ἐνῶ τὸ βλέμμα του, ἀκουσίως ὄλωι, προσηλωτο ἐπ' αὐτῆς, ἐνῶ ἡ καρδία του ἐπολλαπλασιαζέε τὸς παλμούς της . . .

Τὴν εἶδε τέλος, ν' ἀπομακρίνεται τῆς ἀκτῆς χωρὶς αὐτὸς νὰ δυνήθῃ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς γοη-

τείας, χωρὶς νὰ ἔχῃ κἄν τὴν ψυχραιμίαν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀκίνητος ἐκεῖ, παρὰ τὴν ἄμμεν τὴν φυκοβριθῆ, καθηλωμένος, ἐμβρόντητος . . .

Ἐπανήλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του ἀργὰ καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα δὲν κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ τῆς γλυκυπικροῦ ἐκείνης συγκινήσεως. Τὴν ἐπομένην, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τὴν συνήνησε καὶ πάλιν. Καὶ πάλιν ἡ αὐτὴ καὶ σφοδρότερα τὸν κατέλαβε συγκίνησις. Καὶ πάλιν ἠσθάνθη τὴν πυρκαϊάν τῶν ὀφθαλμοβολῶν της. Καὶ πάλιν συνεκλονήσθη, ζωηρότερον τῆς χθές . . .

Ἐπανήρχετο καθ' ἐκάστην. Τὴν συνήνησε εἰς τὸ αὐτὸ πάντοτε μέρος τῆς ἀκτῆς, εἰς τ' ὀλιγώτερον συχνάζομενον, πέραν πρὸς τὸ ἄκρον τῆς ἀμμουδιάς, μόνην πάντοτε καὶ ῥεμβάζουσαν. Δεκάκις, εἰκοσάκις, ἑκατοντάκις συνητήθησαν τὰ βλέμματά των. Ἐκατοντάκις ἀπεπειράθη νὰ τῇ ὁμιλήσῃ νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὴν δίνην τῆς καρδίας του, τὸν στρόβιλον τῆς ψυχῆς του, ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὸ θάρρος. Ἡσθάνετο ἤδη, ὅτι ἡγάπα. Ἡσθάνετο ὅτι πασῶν τῶν σχέσεων του καὶ πάντων τῶν αἰσθημάτων του ἐδέσποζεν ἡ ἀνάμνησις ἐκείνης. Κατεῖδεν ὅτι τὸν νοῦν του καὶ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν φαντασίαν του περιέλουε φεγγαβολὴ ἐκτυφλωτικῆς ὀπτασίας. Ἐγένετο μελαγχολικός. Ἡρξισε νὰ ἐπιζητῇ τὰ ἐρημικὰ μέρη, νὰ εὐρίσκη ἀνούσια τὰ μέχρι τοῦδε προσφίλη του βιβλία.

Τέλος ἐγένετο θαρραλεώτερος. Τὴν ἠκολούθησε κατὰ πόδα. Ἐμαθε τὴν κατοικίαν της. Διήλθε πολλάκις κάτωθεν αὐτῆς. Τὴν ἠκολούθησεν ἐπανειλημμένως εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς ἐξοχὰς, παντοῦ καὶ τέλος τὴν ἔκαμεν φίλην του.

Δύο ὀλόκληρα ἔτη συνέζησαν. Καὶ μετ' οὐ πολὺ, τὴν πρώτην γοητείαν τοῦ ἀγνώστου διεδέχθη ἡ πραγματικότης τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Καὶ τὴν ἀόριστον καὶ ἀνεξήγητον συγκίνησιν ἀντικατέστησεν ἡ ἡρεμία, ἡ φυσικὴ ἔλιξις τῶν δύο φύλων. Ἡ ἀγάπη ἀνδρῆς καὶ γυναικῆς, συζώντων ὡς συζύγων. Ἡ ἀμέριμνος συμβίωσις δύο ἀγαπωμένων ὑπάρξεων.

Ἄλλ' ἤδη φθάνει ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ των. Οἱ γονεῖς του ἐπανειλημμένως τῷ γράφουν, ὅτι εἶνε καιρὸς πλέον νὰ ἐπανακάμψῃ ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην, νὰ ἐξασκήτῃ τὸ ἐπάγγελμα του, νὰ προσφέρῃ τὰ φῶτά του εἰς τοὺς ἀναμένοντας αὐτὸν συμπολίτας του, ν' ἀποζημιώσῃ διὰ τῆς ἐργασίας του τὴν οἰκογένειάν του. Λαμβάνει γνώσιν καὶ αὐτὴ τῶν καθηκόντων ἐπιστολῶν των. Ἀναγινώσκει μετ' ἰσχυρῆς τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην. Αἰσθάνεται τὸ δριμύ των δηλητηρίων καὶ τὰς ἀπορρίπτει ἀπελπιστικῶς καὶ θρηνοῦσα! Πλὴν, τί δύναται νὰ πράξῃ; Κατανοεῖ ἤδη, ὅτι πᾶσα προσπάθειά της εἶνε ματαία. Τὰ δάκρυά της οὐδὲν ἔχουν ἀποτέλεσμα. Οἱ λυγμοὶ της εἰσὶν ἀνωφελεῖς. Καὶ περιορίζεται εἰς τὸ νὰ μὲνη βυθισμένη εἰς τὴν ἀγκάλην ἐκείνου, κρύπτουσα τὰ δάκρυά της, παρηγοροῦσα τὸν πόνον της, προσ-

παθοῦσα νὰ λησμονήσῃ τὸ παρόν, ἀποφεύγουσα νὰ φαντασθῇ κἀν τὸ μέλλον.

Ὅμως εἶνε βεβαία, ὅτι ἡ θέρη τῆς ἀγκάλης δὲν θὰ τὴν ζωογονῇ ἐπὶ πολὺ. Γνωρίζει ἤδη, ὅτι ἐκεῖνος μετ' ὀλίγον θὰ ἦνε μακρὰν τῆς, πολὺ μακρὰν, καί, ἴσως διὰ παντός. Τὸ γνωρίζει πολὺ καλά. Καί ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐγγιζούσης ἐγκαταλείψεώς της, ἡ ἀνάμνησις τῆς αἰφνιδίας ἐξατμίσεως τῶσων ὠραίων ὄνείρων, τῶσων γοητευτικῶν τῆς ἐλπίδων, τῶσων τέρψεων τὴν πληγώνει θανασίμως.

Καί ἐξαλλος καταρᾶται παραληρεῖ, ὀλολύζει, βλασφημεῖ. Ρίπτεται εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἰκετεύει· ἀλλ' εἰς μάτην, διότι ἡ ζωὴ ἀτυχῶς ἔχει ὑποχρεώσεις ἀκαταμαχῆτους, ἔχει φραγμοὺς ἀνυπερβλήτους, ἔχει δεσμοὺς πρὸ τῶν ὁποίων καὶ τὸ αἰθεριώτερον αἶσθημα καὶ ἡ φλογερωτέρα πολυλάκις ἐπιθυμία ἐνδίδουσιν ἀμαχητεῖ.

Θέλει ν' ἀπαλείψῃ ἀπὸ τῆς φαντασίας τῆς τὴν ἀλγεινὴν τῆς πραγματικότητος εἰκόνα, πλὴν αὕτη συνεχῶς ἀντιπαρέρχεται ἐνώπιόν της ἀδυσώπητος, εἰδεχθῆς!

Βλέπει, ὅτι συμμερίζεται κ' ἐκεῖνος τὴν θλίψιν, τὴν πικρίαν τῆς, ὅτι συγκινεῖται ἀπὸ τὰ δάκρυά της, ὅτι ἄλλος εἰλικρινῆς λυμαίνεται τὴν καρδίαν του. Ἄλλ' οὐδὲν πέραν τούτου. Προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Νὰ τὴν παρηγορήσῃ μὲ λέξεις, μὲ φιλήματα, μὲ θωπείας, μὲ μυρίας ὑποσχέσεις γλυκειάς καὶ τρυφερὰς. Ἄλλ' αἱ προσπάθειά του οὐδαμῶς μεταβάλλουν τὰ πράγματα.

Καὶ ἀηληπισμένη, σιωπηλή, ὑπομένουσα τὴν τύχην τῆς καρτερικῶς, τὸν συνοδεύει μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἀνταλλάσσουν ἀσπασμὸν τελευταῖον, ἀσπασμὸν ὀδυνηρὸν, παρατεταμένον. Τὸν βλέπει ἀπεμακρυνόμενον τῆς ἀγαπητῆς ἀκρογιαλιάς, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀφανιζόμενον τῶν ὀφθαλμῶν της. Διακρίνει ἐπ' ὀλίγον τὸ λευκὸν μανδύλιόν του, μὲ τὸ ὅποιον τὴν ἀποχαιρετᾷ, εἶτα μόνον τὸν καπνὸν τοῦ πετῶντος σκάφους, κηλιδούντα εἰσέτι τὸν χλιαρὸν ἀέρα καὶ ἔπειτα οὐδὲν! Ἡδὴ ἀλλόφρων ἀναμένει τὸ πρῶτόν του γράμμα...

Γ. Α. Τζανετάκης

ΤΟ ΔΙΣΜΑ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΒΟΛΟΥ

Τὴν 25 Μαρτίου ἐ. ἔ., ἐτελέσθησαν ἐν Βόλῳ τὰ ἐγκαινία τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. Κατ' αἴτησιν τοῦ Δημάρχου Παγασῶν κ. Ν. Γεωργιάδου, πρόφην Προέδρου τῆς Βουλῆς, ὁ κ. Χ. Χρηστοβασιλῆς συνέταξε κατάλληλον ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ποιημάτιον, τὸ ὅποιον, μελοποιηθὲν, ἐψάλλη κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων, καὶ ψάλλεται διαρκῶς ἐν τοῖς Δημοτικαῖς Σχολείοις Βόλου. Εἶναι δὲ τὸ ἐπόμενον:

ΠΕΤΡΑ ΚΑΙ ΑΛΦΑ

Κον Ν. Γεωργιάδην Δήμαρχον Παγασῶν

εἰς Βόλον

Παλάτι ὅταν θέλουμε
Νὰ χτίσουμε λαμπρὸ
Ἡ ταπεινὸ καλύβι
Μιὰν ἄσπρη πέτρα βάνουμε
Μ' ἀσβέστι καὶ νερὸ
Βαρεῖά σὰν τὸ μολύβι

Καὶ γράμματα ὅταν θέλουμε
Οἱ ἀγράμματοι νὰ μάθουν,
Μ' ἀπόκρυφη ἐλπίδα
Τὴν ἄλφα τὴν πρωτόθρονη
Γλυκὰ θὰ πρωτομάθουν
Ψηλὰ σὲ πινακίδα

Ἡ πέτρα ἡ πρωτοθέμελη
Τοῦ χτίριου εἶναι μητέρα
Καὶ ἡ ἄλφα τῆς Παιδείας
Κι' οἱ δυὸ μαζὺ χειροπιαστὲς
Χτίζουν σκολεῖδ' ἐδῶ-πέρα
Παλάτι τῆς Σοφίας.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΑΙ

Μετὰ τὸ γεῦμα οἱ συνδαιτημόνες ἐπανέρχονται εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ δὲ οἰκοδόσποινα, βοηθουμένη ἀπὸ τὰς θυγατέρας της, ἡ ἀπὸ τὰς νεωτέρας φίλας της, διανέμει τὰ φλυτζάνια, ὅπου καπνίζει ζεστός ἀρωματώδης καφές, ἔπειτα οἱ κύριοι ἀποσύρονται εἰς τὸ καπνιστήριον, ἐλκνόμενοι ἀπὸ τὸ ἀναπόφευκτα σιγὰρα καὶ αἱ κυραὶ μένουσι μόναι. Τί πράττουσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμισείας ὥρας, τὴν ὁποίαν τὸ ἀνδρικὸν τοῦτο ἐλάττωμα ταῖς χορηγεῖ; Ἐ! διάβολε! ὅ, τι κάμνουσιν ὅλαι αἱ γυναῖκες, ἅμα ὡς εὑρεθῶν δύο μαζί. Συνομίλου. Φιλολογίαν; Σπανίως. Περὶ τέχνης; Οὐδόλως. Πολιτικά; Ποτέ! Περὶ συμμοῦ τότε; Ἥμπορεῖ, διότι τὸ θέμα ἀξίζει τὸν κόπον. Ἄλλ' ὑπάρχει ἀκόμη ἐν ἄλλο τρυφερώτερον ζήτημα, τὸ ὅποιον εἶναι πάντοτε τῆς ἡμέρας. Εἶναι τὸ ὑπηρετικὸν ζήτημα.

Μισσανόξατε τὴν θύραν, ἐπιστρέφοντες τοῦ καπνιστηρίου καὶ ἀκροασθῆτε μίαν στιγμὴν πρὶν εἰσελθῆτε. Θὰ ἀκούσῃτε φράσεις αὐτοῦ τοῦ εἵδους: «Δὲν ἠμπορῶ νὰ εὔρω καμαριέραν—Ἐχὼ ἀλλάξει δέκα ἐξ μαγειρίσσαις εἰς δύο μῆνας—Ἐγὼ ἐδίωξα τὴν ἰδικὴν μου, διότι μὲ ἔκλεπτε—Ἡ ἰδικὴ μου σπάζει ὅλα τὰ ὑαλικά, ἀλλὰ τὴν κρατῶ ἐπειδὴ εἶναι τιμιά—Ἡναγκάσθην νὰ ἀπογαλακτίσω τὸν μικρὸν μου, διότι ἡ παραμά-

να δὲν εἶχε πλέον γάλα.» Καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ κυραὶ θὰ ἠγοῦντο εὐχαρίστως διὰ νὰ κρᾶζωσιν ἐν χορῷ ἠγανακτιμέναι «ὦ! οἱ ὑπηρεταί, τί κατηραμένη γενεά!»

Ἐχουσιν ὅλως διόλου ἄδικον; Ὅχι βέβαια. Ὑπάρχουσι κακοὶ ὑπηρεταί, διὰ νὰ εἰμεθα εἰλικρινεῖς, ὑπάρχουσι μάλιστα πολλοί. Οἱ μὲν εἶναι ἐντελῶς ἄπιστοι· σουφρόνουσαν κανὲν κόσμημα τῆς Κυρίας, παστρεύουσαν ταῖς τσέπαις ἀπὸ τὰ λειανὰ, τὰ ὅποια ὁ Κύριος λησμονεῖ εἰς τὰ ἐνδύματά του, ἢ γίνονται ἄφαντοι, ἀφροῦ ἀφαιρέσουσαν μερικὰ ἀσημικά. Αὐτὰ αἱ λωποδυσταὶ ἔχουν μέλλον μεγαλειότερον, ἀλλ' εὐτυχῶς οἱ ἐπιδιδόντες εἶναι ὀλίγοι. Πολὺ περισσότεροι εἶναι οἱ ἀδιάκριτοι ὑπηρεταί, οἵτινες πίνουσι τὸ κρασί, ἢ τὸ γάλα τῶν κυριῶν των, καπνίζουσι τὰ σιγὰρα των καὶ πρὸ κιντὸς κλέπτουσιν εἰς τὰ ψόνια. Ἡ μαγειρίσσα, ἥτις εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐξόδων σημειεῖ φουσκωμένης τιμᾶς καὶ γράφει ἡσύχως δι' ἐν πρᾶγμα 10 λεπτῶν 20 λεπτά, δὲν εἶναι φαντασία μυθιστοριογράφου καὶ ὅλαι αἱ ἀναγνωστραὶ μου τὴν ἐγνώρισαν τὴν γνωρίζουσιν, ἢ θὰ τὴν γνωρίσωσιν.

Ἐπάρχουσιν ἐν τούτοις ὑπηρεταί, πλέον εὐσυνείδητοι, τῶν ὁποίων ἡ πλεονεξία περιορίζεται εἰς τὸ ν' ἀγοράζωσι τὰ ἀκριβότερα τρῶφιμα διὰ νὰ δύνανται νὰ προσθέτωσι καμμιά δραχμὴ ἀντὶ δεκάρας. Εὐρίσκονται ὅμως καὶ τίμιοι ὑπηρεταί, οἵτινες θεωροῦν τὰ πράγματα τῶν κυριῶν των ἱερά. Ἄλλ' ἡ τιμιότης μόνη δὲν ἀρκεῖ. Τὸ κατ' ἐμὲ θεωρῶ ἐπίσης ἀναγκαῖον καὶ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῆς ὑπηρεσίας. ὦ! αἱ ὑπηρεταί, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὀκνηραὶ, ὅπου τὸ πρῶτ' ἐν εὐπιστῶν ἐγκαίρως, ἀργοποροῦν εἰς τὴν ἀγοράν, παραμελοῦν τὸ νοικοκυριὸν καὶ σοῦ σερβίρουσαν εἰς τὰς 12 1/2 τὸ φαγητὸν μισοβρασμένον! Εἰς ποῖον ἀπὸ σᾶς, ἀδελφοί μου, οἵτινες μὲ ἀναγιγνώσκετε, δὲν εἴτυχε νὰ περιπατῇ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος εἰς τὸ δωματίον, ὡς θηρίον ἐν κλωθῶ, μὲ τὸν στόμαχον κενόν, ἀνυπομόνως ἀναμένοντα τὴν ἐπιθυμητὴν φράσιν «τὸ φαγὶ εἶναι ἔτοιμον», νὰ κυττάζῃ τὸ ὄρολογίον του εἰς κάθε λεπτόν, νὰ κυτᾷ πολλάκις τὸν κώδωνα, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ μὲ θυμὸν τὴν μαγειρίσσαν, ἥτις δείχνει τὸ κεφάλι της εἰς τὴν μισσανιγμένην θύραν, καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἐτοιμάσθησαν ὅλα, νὰ κἀθῆται εἰς τὸ τραπέζι συθρωπός, χωρὶς ὄρεξιν πλέον καὶ νὰ καταπίνῃ γλήγορα, ἵνα φθάσῃ ἐγκαίρως εἰς τὸ γραφεῖον, ἢ εἰς ἄλλην ἐργασίαν του; Μὲ τοιαύτην διαίταν ἐκπλήττεσθε ἔπειτα διὰ τὰ κοψίματα, τὸ πρῆξιμον τοῦ στομάχου, τὰς δυσπεψίας καὶ λοιπὰς ἐνοχλήσεις, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τὰς νευροπαθείας, τὸν πονοκέφαλον καὶ ἄλλα παραπλήσια ἐκ τῆς ταραχῆς.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξακλουθῆσω τὴν ἀπεικόνισιν τῶν ὑπηρετικῶν ἀτυχιῶν μας; Νὰ ζωγραφίσω τὴν πτωχὴν κόρη, τῆς ὁποίας τὰ χεῖρα εἶναι κατηραμένα, ἥτις κουρελιάζει τὰ ἀσπρόρουχά μας καὶ κίμματαί τὰ ὑαλικά μας; Ἡ ἐκείνη, ἥτις μισεῖ τὸ μαῦρον σαποῦνι καὶ τὸ

χῶμα καὶ ἀφίνει τὰ τηγάνια μας λαδωμένα καὶ ταῖς κατσαρόλαις μας ἀτριφταῖς; Νὰ σᾶς ὑποδείξω τὴν περιορισμένην δειλὴν χωριατοπούλαν, ἥτις ψευτοκλαίει εἰς τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν; Ἡ ἐκείνη, ἡ ὁποία, ἀπὸ νοσταλγίαν σᾶς ἀφίνει εἰς τὴν μέσην μετὰ 8 ἡμέρας; Ἡ τὴν ἀνοιχτὴν παιδίσκην μὲ τὰ κατσαρὰ μαλλιά, μὲ τὸ τολμηρὸν βλέμμα, ἥτις ἀπαντᾷ εἰς τὰς δικαίας παρατηρήσεις σας μὲ αὐθάδειαν; Τὸ θέμα εἶναι ἀτελείωτον καὶ θὰ ἐγράψωμεν τόμους ὀλοκλήρους.

Ἐναντίον ὅλων τούτων, πιστεύω γενικῶς, ὅτι οἱ κακοὶ κύριοι κάμνουσι τοὺς κακοὺς ὑπηρετας. Ἡ παροιμία εἶναι ἀληθινὴ «Ἐκαστος ἔχει ὑπηρετας κατὰ τὴν ἀξίαν του» Καὶ ἂν μὲ κατηγορήσουσαν ὡς ἰδιότροπον θὰ προσπαθῶ νὰ δικαιολογηθῶ.

Ἐπάρχει ἐν μέσσοις ἀπλούστατον νὰ φανῶμεν δίκαιοι; Νὰ ἐρωτήσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ πῶς θὰ ἐφερόμεθα ἐὰν ἡμεθα ὑπηρεταί. Ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν. Οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν θὰ ἦσαν ἐλευνοί. Μολονότι πιστεύω θὰ ἡμεθα τίμιοι, θὰ ἐθεωρούσαμεν ἐγκλημα νὰ ἐζημιώναμεν μίαν πεντάραν τοὺς κυρίους μας. Ἄλλὰ διὰ τὰ λοιπὰ; Διὰ τὰ λοιπὰ δὲν εἰξεύρω τίποτε.

Μᾶς ἀρέσκει τὸ πρῶτ' νὰ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θερμοκοστίαν τοῦ κρεθβατιοῦ μας καὶ νὰ ἐνδύμεθα κατ' ἀρέσκειαν ἐμπρὸς εἰς τὴν φωτιὰν ὅπου σπινθηροβολεῖ. Τί μούτρα θὰ ἐκάμνομεν ἂν ἡμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σηκωθῶμεν πρῶτ' αἰ, νὰ ἐνδύθωμεν εἰς καμμίαν παλιωμένην σοφίταν καὶ νὰ καταβῶμεν διὰ νὰ βουρτσίσωμεν τὰ ἐνδύματα τῶν ἄλλων; Δὲν μᾶς εὐχαριστεῖ ὅταν ἐργαζόμεθα νὰ μᾶς ἐνοχλοῦν καὶ θέλομεν τὴν μοναξιάν καὶ τὴν σιωπὴν, δὲν παραδεχόμεθα νὰ ἐλθῇ τις νὰ μᾶς ταραξῇ. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Κυρία πηγαινεὶ δέκα φορὰς τὴν ἡμέραν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἐπιθεωρεῖ τὰ δουλὰπια, ἀνοίγει τὸ μπουφέ, ἐξελέγχει τὰ κάρβουνα καὶ μετρᾷ τὸ βούτυρον.

Θέλομεν νὰ τρώγωμεν μὲ τὴν ἀνάπαυσίν μας; Ἄμκ καθήσωμεν ἐμπρὸς εἰς τὴν σούπαν δὲν τὸ κουνῶμεν ἕως ὅτου φέρουν τὰ ὀπωρικὰ καὶ δὲν πέρνομεν οὔτε ἕνα πιάτο μόνον μας, ἀλλ' ἡ ὑπηρετρια μὲ τὴν δευτέραν βουκιὰν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τρέξῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν. «Δός μου τοῦτο, σήκωσε ἐκεῖνο» καὶ ἔπειτα εὐρίσκει τὸ φαγητὸν της κρῦς καὶ τὴν σάλτσα παγωμένη. Εἴμεθα πολὺ χαϊδευμένοι, πολὺ κακομαθημένοι; Ἡ παραμικρὰ παρατήρησις μᾶς πειράζει. Καὶ ἐὰν ἡμεθα ὑπηρεταί θὰ ἡμεθα ἠναγκασμένοι νὰ δεχόμεθα ἐπιπλήξεις, πολλάκις ἀδίκους καὶ σχεδὸν πάντοτε δριμείας, ἐνίοτε βαναύσους καὶ νὰ ὑποκύπτωμεν, χωρὶς παράπονα εἰς καθήμενὴν ταπεινῶσιν.

Ἐὰν ἐσυλλογιζόμεθα ὅλα αὐτὰ, ἐὰν ἐφανταζόμεθα πόσον εἶναι δυστυχῆς ἡ ὑπαρξὶς τῶν ἀθλιῶν τούτων πλασμάτων, τὰ ὅποια ζῶσιν εἰς στενὸν περιορισμὸν, χωρὶς νὰ ἔχωσι κανένα νὰ παραπονεθῶσιν, διότι οἱ γονεῖς εἶναι μακρὰν, ἢ δὲν ζῶσι πλέον, χωρὶς ἄλλην ἄνεσιν εἰς τὴν καθημε-

ρίνην ἐργασίαν, παρά τὴν ἐξοδὸν τῆς Κυριακῆς, χωρὶς ἄλλην ἐλπίδα, ἢ τὴν διαρκῆ ὑπηρεσίαν, διότι δὲν δύνανται νὰ ἀσφαλίσωσι τὰ γηρατειῶν, ὅταν κερδίζωσιν 20, 30 ἢ 40 τὸ πολὺ δρακὰ κατὰ μῆνα καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ πληρῶνουν τ' ἀσπρόρουχα καὶ τὰ φρέματά των, καὶ ἐὰν ἐσκεπτόμεθα ὅλα αὐτὰ, θὰ μετενοσάμεν διὰ τὴν ἀνυπομονήσαν, τὰς ἀδικίας, τὴν σκληρότητά μας καὶ θὰ ἐφαινόμεθα ἐπιεικεῖς καὶ καλοί.

Θὰ ἦτο καλὸν τοῦτο, διότι μ' ὄλην τὴν διαφοράν, ἥτις τοὺς χωρίζει ἀφ' ἡμῶν, ἀνατροφήν, μόρφωσιν, πλοῦτον, οἱ ὑπηρετὰ εἶναι ἀδελφοί μας καὶ ὀφείλομεν νὰ τοὺς μεταχειριζώμεθα ὡς τοιοῦτους. Καὶ θὰ ἦτο ὠφέλιμον πρὸς τοὺς δι' ἡμᾶς, διότι ὅλοι σχεδὸν θὰ ἦσαν εὐγνώμονες καὶ ἢ εὐγνωμοσύνη των θὰ ἐφανερώνετο μὲ τὰς πράξεις των.

Ὁ κύριος, ὅστις δεικνύει εἰς τοὺς ὑπηρετὰς του συμπάθειαν, ἐνδιαφέρον, ἢ εὐνοίαν, ἐπισύρει τὸν σεβασμὸν, τὴν ὑπακοήν καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των. Ἐὰν ὅ,τι ζητεῖ εἶναι λογικόν, οἱ ὑπηρετὰ τὸ ἐκτελοῦσι μετὰ προθυμίας, ἐὰν τοῖς δεικνύη ἐμπιστοσύνην, μὴ κλειδῶνων τίποτε, προσέχουν τὰ πράγματά του, ὡς νὰ ἦσαν ἰδικά των, ἐὰν φέρεται πρὸς αὐτοὺς μὲ εὐγένειαν, ἀποφεύγει νὰ τοῖς ἀσχημομιλῇ, θὰ τὸν ἀνταμείψωσιν, ὑπηρετούντες προθύμως. Ἐὰν εἰξεύρη νὰ τοῖς ὀμιλῇ διὰ τὰς ὑποθέσεις των μὲ λεπτότητα, χωρὶς νὰ φαίνεται, ὅτι κάμνει ἀδιακρίτους ἐρωτήσεις, τὸ δεῖγμα τοῦτο τῆς ἀγάπης τοὺς συγκινεῖ τόσο, ὥστε νὰ εἶναι ἀφοσιωμένοι διὰ παντός.

Γνωρίζω οἰκογενείας, αἵτινες ἔχουσιν ἐπὶ πολὺ ἄτη τοὺς ὑπηρετὰς των. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος.

Κα Πηνελόπη Θ. Μ.

ΑΠΟ ΤΑ "ΑΝΘΕΜΙΑ"

ΠΑΛΗΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ...

Σεμνὸ λουλουδι στῆς αἰγῆς
Γυρμένο τὴν ὀλόδροσθ ἀγκάλῃ
Ἐδιάλεξα ἀπὸ τῆς γῆς
Κι' ἀπὸ τῆς Ἄνοιξης τὰ μύρια κάλλη

Κ' ἐστόλισα ἕναν καιρὸ
Τὴν ὄμορφῃ κι' ὀλόξανθῃ παιδούλα,
Πούχε τὸ βλέμμα δολερὸ
Τὴν ὄψι τῆς δᾶ φουντωτῆ μυρτούλα.

Τᾶνθος μαράθῃ τὸ σεμνὸ
Κι' ἐκρύφτηκε στῆς γῆς τὸ μαῦρο χῶμα
Ἐγ' ὅμως δὲν τὸ λησμονῶ
Γιατὶ θωρῶ στὴν ὄψι τῆς ἀκόμα

Πῶς λουλουδίσει χαρωπὰ
Τῆς ἀνοιξης τὸ πρῶτό μου λουλουδι
Καὶ ἡ καρδιά μου π' ἀγαπᾷ
Λέει τὸ παλιὸ τῆς νιότης μου τραγουδι.
(Σπάρτη) Κ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΞ ΝΟΡΔΑΟΥ

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

LA LITTÉRATURE DE FICTION

Ἡ ἐπίδρασις τῆς μυθοπλαστικῆς καὶ μυθιστορικῆς φιλολογίας ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶνε ἀπείρως ἰσχυροτέρα τῆς ἐπιρροῆς τῆς πραγματικότητος ἐπὶ τῆς φιλολογίας, διότι ὁ ποιητὴς, ὑπερπληθῶν τὰ γεγονότα, ἀκολουθεῖ τὴν ἰδιότροπον φαντασίαν του, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰ συνήθη γεγονότα, ἀλλὰ τὰ σπανιώτερα καὶ ταῦτα ἀναπαριστῶν κατὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του, ὑπερβάλλων δυσαναλόγως καὶ ὑπερευαισθητῶς τὰ μηδαμινώτερα γεγονότα, τὰ ὅποια δρῶσιν ἐν τῇ μυθοπλαστικῇ φαντασίᾳ, ὅσων καὶ αἱ ἀσθήματα αἰσθήσεις αἵτινες προκαλοῦσι τὰ πυρετώδη ὄνειρα. Ἡ ἐπίδρασις τούναντίον τῆς φιλολογίας ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶνε μεγίστη, διαρκῆς καὶ ἀκαταπαύστως διαπλάσσουσα διὰ τῆς ὑποβολῆς ὄλην τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ ἀναγνώστου.

Τὸ ἄτομον τοῦ λαοῦ, διέρχεται τὸν βίον αὐτοῦ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ οὐδὲν ἐκ τῆς ζωῆς, οὐδὲν ἐκ πείρας, περὶ τῶν μεγάλων παθῶν καὶ αἰσθημάτων καὶ σπαραγμῶν τῆς Ἀνθρωπότητος, καὶ μόλις δύναται ν' ἀντιληφθῇ ἐκτὸς τῆς οἰκίας του ὑπάρχοντα κόσμον ἄλλον. Ἀναγινώσκει ὅμως μυθιστορήματα καὶ μεταβαίνει εἰς τὰ θεάτρα καὶ βλέπει τοὺς φανταστικούς ἥρωας καὶ τὰς ἡρωίδας, συμπαθεῖ, συμπάσχει, σκέπτεται ὡς αὐτοί, καὶ μορφοῦται διὰ τῆς ὑποβολῆς, συμφώνως πρὸς τὴν φαντασίαν τοῦ ποιητοῦ, ἥτις ἐπιδρᾷ ἱεραρχικῶς ἐπὶ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, τῆς γυναικός, τῆς νεότητος, τῶν ὑστερικῶν, καὶ τῶν ἐξηγλημένων πνευματικῶς καὶ νευρικῶς.

Ἡ παρισινὴ εἶνε δημιουργημὰ κατ' ἐξοχὴν τῶν μυθιστοριογράφων καὶ δημοσιογράφων, εἰς τὸ βᾶδισμά της, τὴν ἀμφίεσιν, τὸν τρόπον τοῦ ὀμιλεῖν, μειδιᾶν καὶ κτενίζεσθαι καὶ ἐν γένει εἰς πάντα τρόπον ζωῆς, ὃν οἱ σάτυροι τοῦ καλῶμου ἐφαντάζοντο ὅταν ἔγραφον. Εἰς ἡμᾶς τοὺς Γερμανούς, τὸ αὐτὸ συμβαίνει μὲ τοὺς τύπους τῶν Goldelse καὶ Geierwally, τοῦ Werther, ὃν ἐμιμοῦντο εἰς τὴν αὐτοκτονίαν τόσο νέοι καθὼς καὶ τοῦ Βύρωνος, ὅστις ἐνέπνευσεν εἰς τὴν νεότητά τὴν ὠχρότητα μὲ τὸ δαιμονιώδες βλέμμα, τὸν ἀνικτὸν χιτῶνα καὶ τὸ ἀφανισμένον μέτωπον κατὰ τὸ 1830.

Ἀνεξαρτήτως αὐτῶν ἡ ποιητικὴ φιλολογία περιλαμβάνει ἀδυνάτους καὶ ἀπιστευτούς ἀνωμαλίας, ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, νοσηρὰς σκέψεις καὶ αἰσθήματα ὑπερβολικά, ὀλόκληρον πνευματικὴν παθολογίαν ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ σκοτισμοῦ τῆς διανοίας ἕνεκα πάθους, μέχρι τῆς τερατωδεστερας ἠθικῆς ἐκφυλίσεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐφημερίς ἢ ἀναγράφουσα φόνους, ληστείας, ἐμπρησμούς, σει-

σμους, πλημμύρας, καταστροφὰς, ὃν ὁ πεπολιτισμένος ἄνθρωπος μόλις μίαν δύναται νὰ ἴδῃ ὁ ἴδιος, τόσο ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀναγνώστου, ὥστε, ἐὰν π.χ. σοφὸς τις Ὀθβαίος ἐνεφανίζετο μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα τινὰ, κατὰπληκτος θὰ ἐφριπτε διὰ τὴν κακίαν καὶ τὸν παγκόσμιον ἐρεθισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ μόνον τὰ δελτία τῶν ἀγρῶν καὶ τινες ἀγγελίαι θὰ τὸν καθυσύχαζον ἀπὸ τὴν φρίκην, δεικνύουσαι, ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη καθημερινὴ τις ζωὴ κανονικὴ καὶ εἰρηνικὴ.

Τὸ θέατρον ἐπίσης καὶ τὸ μυθιστόρημα ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ των μορφῇ, ἔχουσι τὴν αὐτὴν μὲ τὴν ἐφημερίδα τάσιν, παριστῶντα πᾶν νοσηρὸν, σπάνιον καὶ ἐξαιρετικόν, φόνους, περιγρήσεις, πάθη λεπτὰ δὴθεν καὶ ἀσυνήθη, περιγράφοντα ζωὴν μὴ ὑπάρχουσαν εἰμὴ ἐν τῷ μυελῷ τῶν γραφόντων, καὶ μὴ δυναμένην νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἀναγνώστην τὸ περίφρον «Tat twam asi» (τοῦτο, εἶσαι σύ!). Τοῦτο βλέπει τις, ἐὰν μελετήσῃ τὰ φιλολογικὰ δημιουργήματα καὶ παρατηρήσῃ, ὅτι πᾶς Γερμανὸς δύναται ὑπὸ τινος ἔποψιν νὰ εἶνε Φάουστ, πᾶσα νεᾶνις νὰ αἰσθάνεται τὰς συγκινήσεις τῆς Ἰουλιέττας, πᾶς ἀτυχῆς σύζυγος τοὺς σπαραγμούς τοῦ Ὀθέλλου, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι συνεχίζουσι τὰ ἔργα τῶν ἡρώων καὶ τῶν ἡρωίδων ἐν τῇ πέμπτῃ πράξει τῆς ζωῆς των. Οἱ «Τρεῖς Σωματοφύλακες» εἶνε ἀνύπαρκτοι καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἀθῶοι «Ἐρμαν καὶ Δωροθέα» δὲν ἀπαντῶνται εἰς τὴν πραγματικότητά.

Ἐλπίζω νὰ μὴ προβάλλῃ τις τὴν ἐνστάσιν τῆς πραγματικῆς φυσικότητος, τοῦ φιλολογικοῦ φυσιολογισμοῦ (naturalisme) τοῦ περιγράφοντος γυμνῆν τὴν ἀλήθειαν τῆς πραγματικότητος, διότι οὗτος εἶνε ψευδής, ἐκλέγων πάντοτε τὰς ἀθλίαις ὄψεις τῆς ζωῆς διὰ νὰ περιγράψῃ, πάντοτε τὸν βόρβορον διὰ νὰ κυλισθῇ, διὰ νὰ τὸν ἀνασκαλεύσῃ διὰ τῆς γραφίδος τοῦ Ζολᾶ καὶ τῶν ἄλλων, οἵτινες τὰ ἔργα τοῦ ἐγκεφάλου των παριστῶσιν ὡς ἐπιστημονικὰ γεγονότα, ὡς «documents humains».

Ἀλλὰ διατὶ ἡ μυθιστορικὴ φιλολογία ἐνασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς φαινόμενα νοσηρὰ καὶ ἐξαιρετικὰ; Οἱ λόγοι ἀνήκουσι πρῶτον εἰς τὸ ἀναγινώσκον κοινόν, τὸ ὅποιον συνήθισαν τὴν καθ' ἡμέραν ζωὴν θέλει νέας συγκινήσεις διὰ νὰ διεγερθῇ, καὶ δεῦτερον εἰς τοὺς συγγραφεῖς οἵτινες ζῶντες ἐντὸς τῆς ἠθικῆς ἀτμοσφαιρας τῶν μεγαλοπόλεων, ἐν τῷ μέσῳ τόπων ἐν ἐκφύλῳ διεγέρσει καταδεδικασμένων εἰς τὴν ἀπώλειαν ἐὰν δὲν τοὺς ζωογονήσῃ τὸ δροσερὸν αἶμα τῶν ἀγρῶν, ἐν μέσῳ τόπων νευρικῶν ἡμιπαραφρόνων καὶ ἀνισορρόπων, ὑπερευεξάπτων παρορμητικῶν, εὐσυγκινήτων, καὶ παραδόξων, ἀναγκάζονται νὰ τοὺς περιγράψωσι εἰς τὰ ἔργα των, μὴ δυνάμενοι νὰ αἰσθανθῶσι καὶ ἀναπαραστήσωσι τὴν φυσικότητα καὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ γράφοντες τὰ νοσηρὰ καὶ ἐμπαθῆ ἔργα τοῦ Ζολᾶ καὶ Ἰψεν, τὰ ὅποια δὲν ἐννοεῖ καὶ ὑγιῆς ἄνθρωπος, καθὼς δὲν αἰσθάνεται τοὺς πόνους καὶ τὰς συσπάσεις τῶν

ἀναμικῶν. Καὶ νὰ συλλογίζεσθαι κανεῖς, ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα παρουσιάζονται εἰς τὸ κοινόν ὡς παραδείγματα, σκοποῦντα διὰ τῆς ὑποβολῆς νὰ μορφώσωσι καὶ διαπλάσωσιν αὐτό.

Ὁ ἰδεώδης τύπος μυθοπλαστικοῦ τινος θὰ ἦτο βεβαίως ἡ εὐρεσις ἰδιαιτέρων ἀνθρωπίνων γεγονότων, ἀφ' ὧν ν' ἀπορρέωσι γενικοὶ βιολογικοὶ καὶ κοινωνιολογικοὶ νόμοι, ἐφαρμοζόμενοι εἰς τοὺς πλείστους, ἢ ἐνσάρκωσις δηλ. τοῦ κοινῶ νόμου εἰς τὸ σπάνιον γεγονός, δι' ὧν θὰ ἰκανοποιήται καὶ ὁ φιλόσοφος καὶ ὁ κοινὸς ἀναγνώστης, οἵτινες θ' ἀναγινώσκουν πράγματα νέα, βαθιὰ καὶ ἀληθῆ. Τοῦτο εἶνε ἔργον τῆς μεγαλοφυΐας, ἥτις ἐπειδὴ εἶνε σπανία, ἀφήνει ἡμῖν, ὡς μόνον μέσον σωτηρίας ἀπὸ τῆς φιλολογικῆς σήψεως τὴν ἀπόφασιν τῆς Πολιτείας, ὅπως ἐξορίσῃ ὅλους τοὺς μυθιστοριογράφους καὶ τοὺς παρομοίους εἰς τὰ ἔρημα χωρία, ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐρώστων ἀγρῶν, ἢ τοὺς ἀναγκάσῃ ν' ἀναγράψωσι γεγονότα στατιστικῶς λαθόντα χώραν τῆς φυσιολογικῆς καὶ οὐχὶ παθολογικῆς ψυχολογίας.

Φεβουῦμαι ὅμως πολὺ μήπως τὸ ἀξιοσύστατον τοῦτο βιβλίον δὲν εὕρη οὔτε ἐκδότην οὔτε ἀναγνώστην.

Σ. Ζ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΜΑΓΝΗΤΕΣ,"

ΣΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ

Δὲν λησμονῶ ποτέ μου τὴν ἀγάπῃ μας
Ποῦ μοῦχει κάνει τὴν καρδιά κομμάτια.
Ὡ ξένη, μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά
Μὲ τὰ γλυκὰ, μὲ τὰ γαλάζια μάτια!...

Σὲ τί χρυσῶν ὀνειρῶν γὰ συντρίμματα
Σὲ τί νεκρὰ καὶ γκρέμα, ὠμέ, παλάτια
Μὲ σέρνει ἢ ἀνάμνησί σου! Ὡ ξένη μάγισσα,
Μὲ τὰ γλυκὰ, μὲ τὰ γαλάζια μάτια!...

Καὶ μόνον ἕνας πόθος τώρα ἀκοίμητος
Σαλεύει στῆς καρδιάς μου τὰ κομμάτια,
Ἄκοίμητος καὶ μὸς! Ἐα θούλα ἀγάπῃ μου
Μὲ τὰ γλυκὰ, μὲ τὰ γαλάζια μάτια!...

Νὰ σχίσω ἕναν καιρὸ στερηαῖς καὶ θάλασσας,
Νὰ φθάσω στῆς πατρίδας σου τὰ πλάτια,
Καὶ νὰ πεθάνω στὸ πλευρό σου, ἀγάπῃ μου
Μὲ τὰ γλυκὰ, μὲ τὰ γαλάζια μάτια!...

Ναῦπλιον

ΘΡΑΣ. ΖΩ ΓΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ συνδρομηταί, οἵτινες τυχόν δὲν ἔλαβον φύλλον τι τοῦ «Μουσείου», παρακαλοῦνται νὰ ζητήσωσιν αὐτὸ εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

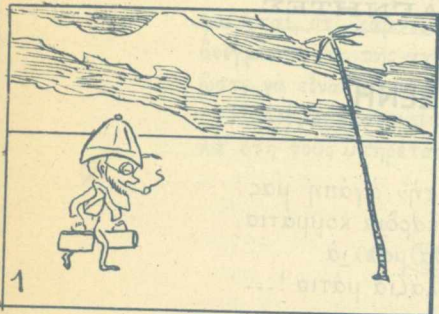

1. Προσέχετε! Αποσυρθήτε γρήγορα από αυτήν την θυρίδα!

2. Ο ΚΥΡΙΟΣ (αποσυρόμενος) - Γιατί;
- Για ... να 'δω ε' εγώ!

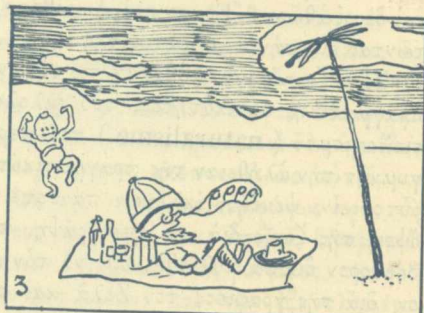
ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΠΙΚΟΥΪΚ
ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

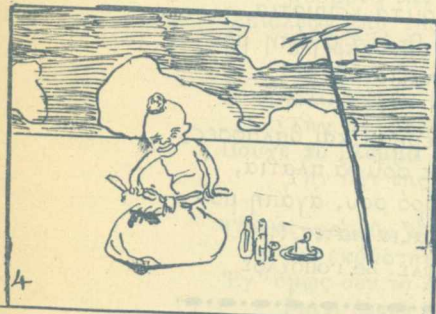
1. Τί ανόητος! Ήλθονόνησα την όμπρέλ-
λάν μου. Α! να μία βασίς. Άς εξαπλωθώ
έλιγγον.

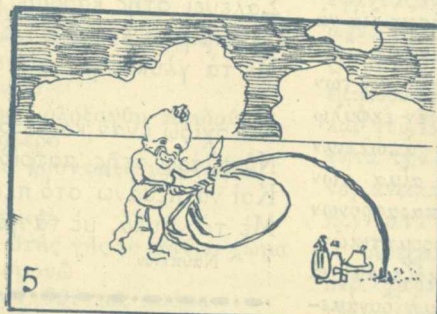
2. Άς στερέσω αυτήν την κουβέρτα,
διότι να μή χώνεται ο άμμος, 'οτά
ρουχά μου.

3. Τώρα άς φάμε ένα κομματά... (Δέν
επρόφθασε με να εϊπή, και τον εττηρε
ο ύπνος.) Μαυρόθεν φαίνεται ο άσειτος Ίβραήμ.

4. Βράζει πρώτα όλα τα φαγητά και τα ποτά
από την κουβέρτα και ύστερα διπλώνει τας 4
πλευρας της. Ο Λόρδος εξαμολουθεϊ να ροχαλίξη.

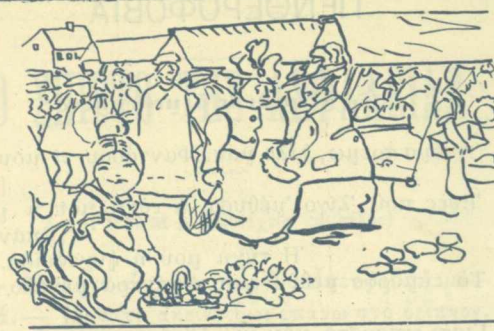

5. Ο Ίβραήμ γέρνει την εϋλύτρισον χουρ-
μαδιάν, δένει άμομη ένα κόμβον εις την κουβέρταν
και, όπως είναι την άφινει να επανέλθη εις την θέ-
σιν της με τον Λόρδον υπερασμένον σαν γιαουρ-
τοσακουλά.

6. Ο Λόρδος ξεπνέα, ενώ ο Ίβραήμ,
μεθυσομένος, λιγώνεται από τα γέλια!

Η ΕΥΦΥΪΑ ΤΟΥ ΜΙΣΤΟΚΛΗ

1. Η Γιαννούλα είναι, δημολογουμένως, η ώρα-
σετέρα αγρούλου της Νέας Αγορας.

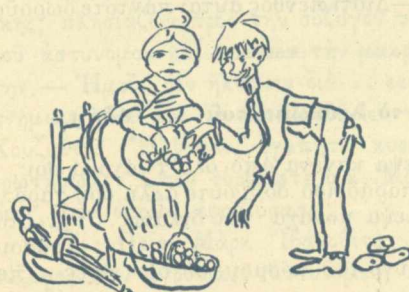
2. Ο Μιστόκλης είναι ο άσχημότερος
ψέος.

3. Έν τούτοις, βάζει στοιχημα με τον άρραϊον
Νώνταν, ότι θα την άσπασθη 4 φορές κατά
συνέχειαν.

4. Πόσο ε' αυγά, κυρά Γιαννούλα;
- Δύο 15
- Σου δίνω μια δραχμή τή ντουζίνα,
μά... να τα διαλέξω.
- Καλά, διάλεξε!

5. Βάστα την ποδιά σου.

6. Η Γιαννούλα κρατεί την ποδιά της από τας
δύο άκρας, γεμίζη από τα αυγά που εζέλεξεν,
ο Μιστόκλης, σε ούτος την άσπείρεται και επα-
τάληψιν. Η Γιαννούλα φωνάζει, αλλά δεν αφίνει
την ποδιά από τα χέρια της δι φόβου μη σπάση
ε' αυγά. Ο Νώντας έχασε το στοιχημα.

Η ΥΠΕΡΒΟΛΗ ΠΑΝΤΟΤΕ ΒΛΑΠΤΕΙ

1. Ω! Ωραία μου μνηστή. Ζήτησόν μου
ότι θέλεις ε' εγώ να σου το δώσω διότι
σου άποδείξω την αγάπη μου.

2. Λοιπόν, αφού είσαι τόσο καλός,
θελω άλλας τρίχας από τα μαλλια σου
την δώσω όλην.

3. Αυτό μονάχα δεν άρκει· να σου
την δώσω όλην.

ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΤΑ ΧΑΛΙΑ

Σκυμμένη ὄμπρὸς στὸν ἀργαλιό,
ρίχνει ματιά—ἀστροπελέκι...
ἢ σκύλα ἢ παπαδιά παρέκει...
Στ' ἀντικρυνὸ τὸ καπελεῖό

Καὶ νὰ δουλέψη δὲν μπορεῖ!...
Τώρα δουλειά;... τῶχει χαμένο
μ' ἓνα παιδί σουρτουκεμένο,
ἢ παπαδιά ἢ λυγερή.

Μπουρίνι ἀσκώθηκε φριχτὸ
στὰ ἔρμα στήθια της... κ' ἐκείνη
μὲ τέτοιο μέσα της μπουρίνι,
τάκαμε ὅλα κορνιαχτό.

Ὅτὰ τὴ γελοῦσε τὴν τρελλή
μ' ἀφίονι ὁ δαίμονας καὶ τώρα...
παπᾶ μου... σὰν καὶ τὰ πολυώ-
[ρα...
ἢ παπαδιά... «ὦρα καλή».

Τόσον καιρὸ ἢ συφορά
σοῦ φώναζε καὶ σὺ, κοιμήσι...
τὸν εἶξeres τὸ γιὸ τοῦ Ζήση
καὶ τὰ μαλλιά του τὰ σγουρά.

Στ' ἀντικρυνὸ τὸ καπελεῖό
ὁ μάγκας σοῦ ψεφε τὴν πῆττα...
τὸ κούτελό σου τώρα κύττα
καὶ χτύπα το στὸν ἀργαλιό.
Ἐν Ἄρτη τῆ 4 Ἀπριλίου 1901.

Α. Γαβρέλης

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΣΙΩΠΗ ΣΟΥ

Σὰν μοῦ μιλάς
καὶ μοῦ γελάς
γλυκὰ γλυκὰ μὲ φαρμακῶνεις.
Ἄν μ' ἀγαπᾶς,

τί σιωπᾶς ;
γιατί δὲν μοῦ τὸ φανερώνεις ;

Ὡμορφὴ νειά,
ἄχ ! ἀπονιά
μέσ' ἄς τὴν καρδιά ἔχεις κρυμμένη !
Ζωὴ χρυσή
μοῦ δείχνεις σὺ
κ' ἢ σιωπή σου μὲ πεθαίνει.

ΠΕΝΘΕΡΟΦΟΒΙΑ

Πῶς ἐξεμέθυσε ὁ μεθυμένος

Ἄκόμα τρέμω, φίλε μου. Φαντάσου τί μου σκά-
[ρωσε
Ἐψές ποῦ ἄγιο μέθυσα, ἢ τύχη μου ἢ μπερ-
[μπάντισα,
Ἡ τύχη μου ἢ ψυχοφεΐδα...
Τὸ εὐμορφο μεθύσι μου σκιαχτρο μεγάλο ἐσά-
[ρωσε
Γιατί μπροστά μου κι' ἄξαφνα τὴ πεθερά μου
[ἀπάντισα
κι' ὠϊμένανε ! διπλῆ τὴν εἶδα!

Ἀνάγκη ἀγιασμοῦ.

Φέρε, γυναίκα, τὸν παπᾶ νάλθῃ 'στὸ σπιτικό
[μας
Ν' ἀνάψῃ τριδιπλα κερί, νὰ κάψῃ καὶ λιβάνι,
Νὰ πῆ τὰ λόγια τ' ἄγια του, νὰ διώξῃ τὸν ὄχ-
[τρό μας,
Νὰ κάνῃ ξόρκια φοβερά καὶ ἀγιασμό νὰ κάνῃ,
Γιατί καὶ πάλι ὁ δαίμονας μὲ δέρνει 'στὰ ὄνει-
[ρά μου...
—Τί εἶδες, καψοάνδρα μου;—Εἶδα τὴ... πεθερά
[μου!

Ἑτυμολογία.

Τῶν συζύγων τὰς μητέρας διατὶ ἀποκαλοῦσι
Πενθεράς;—Διότι πένθος αὐταὶ πάντοτε δωροῦσι

Εἰς τὸ λεύκωμα τοῦ ... Ἀδάμ.

Δὲν ἐξούλεψα κανένα ἀπὸ ὅλα τ' ἀγαθὰ σου,
Οὔτε τὸν παράδεισόν σου, οὔτε ἄλλῃ σου χαρά. .
Ἐνα ἐξούλεψα μονάχα καὶ δικαίως. Γιαὶ στο-
[χάσου,
Πρῶτε σύζυγε τοῦ κόσμου σὺ δὲν εἶχες ... πε-
[θερά !

Ἀλέξ. Κ. Περδικιδῆς

ΓΙΑΤΙ;

Διαμάντι λένε τὸ διαμάντι,
ἀστρι τὸ ἀστρι τῆς αὐγῆς,
καὶ τὴ ζωὴ, τὸ φῶς τῆς γῆς.
τὸν ἥλιο, ἥλιο, γιατί λάμπει.

Ἐοῦ διαμάντι μου καὶ φῶς μου,
ποῦ ὅσο σοῦ ἀξίζει σ' ἀγαπῶ,
γιατί κακίωνεις σὰν σὲ πῶ
ἄγγελο : ἀφ' οὗ εἶσαι ἄγγελός μου ;

ΘΑΝΟΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΣΠΙΡΤΟ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ (Συνέχεια καὶ τέλος)

— Ἄ, τί εὐχαρίστησις ! εἶπεν αὐτὴ μει-
δῶσα. — Ἦλθατε ἀκρικριθῶς ἐπάνω στὸ δεῖπνον.
Ὁ Εὐγρᾶφ Κουζμίτς λείπει ἀπὸ τὸ σπιτί . . .
Ἐκκλοκάθισε στοῦ παπᾶ . . . Ἀλλὰ μποροῦμε νὰ
περάσωμεν καὶ χωρὶς αὐτόν . . . Καθίσατε ! ἔρχε-
σθε βέβαια ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν ; . . .

— Μάλιστα . . . Μᾶς ἔσπασε τὸ ἐλατήριο,
ξεύρετε, ἤρχισεν ὁ Τσουμπίκωφ, εἰσερχόμενος
εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς οἰκίας καὶ καθήμενος.

— Τί κάθισθε, κάμετέ τὴν ἀμεσῶς νὰ τὰ
χάσῃ ! τῷ ἐψιθύρισεν ὁ Δυκόφσκης. — Καταπλή-
ξατέ τὴν !

— Τὸ ἐλατήριο . . . ν . . . ναί . . . Καὶ εἶπαμε
νὰ ἐλθωμεν ἐδῶ.

— Καταπλήξατέ τὴν, ζαλίσατέ τὴν, σᾶς λέ-
γουν. Ὅτὰ τὸ μαντεύσῃ, ἂν τὸ τερτερίζετε ἔτσι !

— Κάμε ὅ, τι θέλεις ; καὶ μένα ἀπάλλαξέ με !
ἐψιθύρισεν ὁ Τσουμπίκωφ, ἐγερθεὶς καὶ ἀποσυρό-
μενος εἰς τὸ παράθυρον. — Δὲν εἰμπορῶ ! Σὺ ἐμα-
γείρεψες τὴ σούπα, σὺ καὶ ρουφᾶ τὴν !

— Ναί, τὸ ἐλατήριο . . . ἄρχισεν ὁ Δυκόφ-
σκης, πλησιάζων πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ ἀγροτι-
κοῦ ἀστυνόμου καὶ συσπῶν τὴν μακρὰν του μύ-
την. — Ἡμεῖς δὲν ἤλθομεν διὰ . . . εεε . . . νὰ δει-
πνήσωμεν καὶ διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν Εὐγρᾶφ
Κουζμίτς. Ἦλθομεν ἀγαπητὴ κυρία, νὰ σᾶς
ἐρωτήσωμεν : ποῦ εὐρίσκετε ὁ κ. Μάρκ Ἰβάνο-
βιτς, τὸν ὅποιον ἐφονεύσατε ;

— Τί ; Ποῖον Μάρκ Ἰβάνοβιτς, ἐψέλλισεν ἡ
σύζυγος τοῦ ἀγροτικοῦ ἀστυνόμου, καὶ τὸ εὐρὺ
πρόσωπόν της αἴφνης, ἐν ἀκαρεῖ ἐγένετο κατα-
κόκκινον. — Ἐγώ . . . δὲν ἐννοῶ.

— Σᾶς ἐρωτῶ ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου ! Ποῦ
εἶνε ὁ Κλιάουζοφ ; Τὰ γνωρίζομεν ὅλα !

— Ἀπὸ ποῖον ; ἠρώτησεν ἡρέμα ἡ σύζυγος
τοῦ ἀστυνόμου, μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ τὸ
βλέμμα τοῦ Δυκόφσκης.

— Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς δείξετε ποῦ εἶνε !
— Ἀλλὰ πόθεν τὸ ἐμάθετε ; Ποῖος σᾶς τὸ
εἶπε ;

— Ὅλα τὰ γνωρίζομεν ! Τὸ ἀπαιτῶ ἐν ὀνό-
ματι τοῦ Νόμου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ἀμηχανίας
τῆς γυναικός, ἐπλησίασε καὶ τῇ εἶπε :

— Δείξατέ μας ποῦ εἶνε καὶ τότε ἡμεῖς φε-
γομεν. Ἄλλως . . .

— Μὰ τί τὸν χρειάζεσθε !
— Εἶνε περιτταὶ αἱ ἐρωτήσεις αὐταί, κυρία !

Ἡμεῖς σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς δείξετε ποῦ
εἶνε. Σεῖς τρέμετε . . . ταραττεσθε . . . Ναί, εἶνε φο-
νευμένος, καὶ ἂν θέλετε, τὸν ἐφονεύσατε σεῖς !

Οἱ συνένοχοί σας σᾶς ἐπρόδωκαν !

— Ἡ σύζυγος τοῦ ἀγροτικοῦ ἀστυνόμου ἐγένε-
νετο κάτωχρος.

— Πηγαίνομεν, εἶπεν ἡσύχως, συνθλιβούσα
τὰς χεῖρας. — Τὸν ἔχω κρυμμένον μέσα εἰς τὸν
λουτρώνα. Σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ μὴ τὸ εἰ-
πῆτε εἰς τὸν ἄνδρα μου ! Σᾶς ἰκετεύω ! Δὲν θὰ
ἠμπορέσῃ νὰ ὑπομείνῃ τοῦτο !

Ἡ σύζυγος τοῦ ἀστυνόμου ἐξεκρέμασεν ἀπὸ
τὸν τοῖχον μίαν μεγάλην κλειδα καὶ διὰ τοῦ μα-
γειρείου τοῦ προδόμου ὠδήγησε τοὺς ξένους εἰς
τὴν αὐλήν. Ἐξῶ ἦτο σκοτεινά. Ἐπιπτε λεπτὴ
βροχή. Προηγείτο ἐκείνη, ὁ δὲ Τσουμπίκωφ καὶ
ὁ Δυκόφσκης εἶποντο, βαίνοντες ἐπὶ παχείος χόρ-
του, εἰσπνέοντες τὸ ἄρωμα τῆς ἀγρίοκανάθειας
καὶ τῶν νεροπλυμάτων, τὰ ὅποια ἐπλατά-
γίζον ὑπὸ τοὺς πόδας των. Ἡ αὐλὴ ἦτο εὐρεῖα.
Μετ' ὀλίγον ἐτελείωσαν τὰ νεροπλύματα καὶ οἱ
πόδες των ἐπάτουσαν εἰς τὸ ἀροτριωμένον ἔδαφος.
Εἰς τὸ σκότος ἐφάνησαν σχήματα δένδρων, ἐν
μέσῳ δὲ τῶν δένδρων μικρὸς οἰκίσκος μὲ στρα-
βομένην καπνοδόχον.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ λουτρώνας, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ
ἀγροτικοῦ ἀστυνόμου. — Ἀλλὰ, σᾶς παρακαλῶ,
μὴ τὸ εἰπῆτε εἰς κανένα !

Πλησιάζαντες εἰς τὸν λουτρώνα ὁ Τσουμπί-
κωφ καὶ ὁ Δυκόφσκης εἶδον κρεμάμενον εἰς τὴν
θύραν ὄγκωδέστατον κλειθρον.

— Ἐτοιμάσατε κερί καὶ σπέρτα ! ἐψέλλισεν
ὁ ἀνακριτὴς εἰς τὸν βοηθόν του.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἀγροτικοῦ ἀστυνόμου ἤνοιξε
τὸ κλειθρον καὶ εἰσήγαγε τοὺς ξένους εἰς τὸν λου-
τρώνα. Ὁ Δυκόφσκης ἤναψε πυρεῖον καὶ ἐφώτισε
τὸν πρόδομον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχε
τράπεζα. Ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον ἐνός μι-
κροῦ, χονδρῶ σαμοβαρίου ἴστατο σουπιέρα, μὲ
κρυωμένην σούπαν καὶ μιά πιατέλα μὲ λείψανα
ἐμβάμματος.

— Παραπέρα !
Εἰσήλθον εἰς τὸ ἀκόλουθον δωμάτιον, εἰς τὸν
λουτρώνα. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν ὡσαύτως τράπεζα,
ἐφ' ἧς ἔκειτο μία μεγάλη πιατέλα μὲ χοιρομή-
ριον, φιάλη βότκας, παροψίδες, μαχαίρια καὶ πε-
ρῶνια.

— Ποῦ εἶνε λοιπόν . . . αὐτός ; Ποῦ εἶνε ὁ σκο-
τωμένος ; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς !

— Εἰς τὸ ἐπάνω ράφι ! ἐψιθύρισεν ἡ σύζυγος
τοῦ ἀγροτικοῦ ἀστυνόμου, ὁλονὲν ὠχρῶσα καὶ
τρέμουσα

Ὁ Δυκόφσκης ἔλαβε τὸ κηρίον καὶ ἀνῆλθεν εἰς
τὴν ἄνω βαθμίδα. Ἐκεῖ εἶδε μακρὸν ἀνθρώπινον
σῶμα, κείμενον ἀκίνητον ἐπὶ μεγάλης ἐκ πε-
ρῶν στρωμνῆς. Τὸ σῶμα ἀνέδιδεν ἐλαφρὸν ρόγ-
χον . . .

— Διάβολε, νὰ ἰδῆς ἐδῶ ποῦ μᾶς περιπαίζου !
ἐφώνησεν ὁ Δυκόφσκης. — Δὲν εἶν' αὐτός ! Ἐδῶ
εἶνε πλαγιασμένο ἓνα γομάρι ! Ἐἶ, ποῖός εἶσαι ;
σὲ πῆρ' ὁ διάβολος !

Τὸ σῶμα μετὰ συριγμοῦ εἰσέπνευσεν ἀέρα καὶ
ἐκινήθη. Ὁ Δυκόφσκης τὸν ὠθῆσε διὰ τοῦ ἀγ-

κῶνος. Τὸ σῶμα ἐσήκωσεν ἀπάνω τὰς χεῖράς του καὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ποῖος χῶνετ' ἐδῶ μέσα ; ἠρώτησε ρέγγουσα, βαρεῖα φωνὴ βαθυφώνου. — Τί θέλεις ἐδῶ ; !

Ὁ Δυκόφσκης ἔφερε εὐ κηρίον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου καὶ ἔβαλε κραυγὴν. Ἀπὸ τὴν ἐρυθρὰν μύτην, ἀπὸ τὴν ἀνωρθωμένην, τὴν ἀκτί- νιστον κόμην, ἀπὸ τοὺς μαύρους ὡς πίσσαν μύ- στακας, ὁ ἕτερος τῶν ὁποίων ἦτο ἀρειμανίως ἐστριμμένος καὶ ἔβλεπεν ἀθαδῶς ἐπάνω εἰς τὴν ὀροφὴν, ἀνεγνώρισε τὸν σημαιοφόρον Κλιάουζοφ.

— Εἶσθε σεῖς, Μάρκ... Ἰβάνιτς ; Δὲν εἶνε δυνατὸν !

Ὁ ἀνακριτὴς παρετήρησεν ἐπάνω καὶ ἔμεινεν ἐνεός.

— Ἐγὼ εἶμαι, νά... Μπά, σὺ εἶσαι, Δυ- κόφσκης ; Καὶ τί διάβολο θέλετ' ἐδῶ ; Ἄμ' ἐκεῖ κάτω, ποῖα μούρη εἶνε ; Μπά ! Ὁ ἀνακριτὴς ! Πῶς εὐρεθήκατ' ἐδῶ πέρα ;

Ὁ Κλιάουζοφ ἔτριξε κάτω καὶ ἐνηγαλί- σθη τὸν Τσουμπίκωφ.

Ἡ Ὀλγα Πετρόβνα διωλίσθησεν ἐκ τῆς θύρας.

— Πῶς ἦρθατ' ἐδῶ ; Βάλτε νὰ πιούμε, νὰ πᾶρ' ὁ διάβολος ! Τρα-τα-τι-το-τόμ... Ἄς πιούμε ! Μὰ δὲν μοῦ λέτε ἀλήθεια, ποῖος σὰς ὠδήγησ' ἐδῶ ; Πῶς τὸ μάθετε πῶς εἴμ' ἐδῶ ; Ἄλλὰ τί μᾶς μέλλει ! Ἄς πιούμε !

Ὁ Κλιάουζοφ ἤναψε τὸν λαμπτήρα καὶ ἐπλή- ρωσε τρία ποτήρια βότκας.

— Δηλαδὴ δὲν σὲ καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς ἀνατείνων τὰς χεῖρας. Πέ μου, σὲ παρακαλῶ, σὺ εἶσαι ἢ δὲν εἶσαι σὺ ;

— Ἄστα τῶρ' αὐτὰ. Τὸν ἠθικολόγο θέλεις νὰ μᾶς κάμης ; Μὴν κοπιάζης ! Νεανία, Δυ- κόφσκης, πῆ τὸ ποτήρι σου ! Θὰ τὴν ἀδειάσω- με αὐτὴν, φίλοι... Τί βλέπετε ; Πιῆτε λοιπόν !

— Ἐν τούτοις ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, μηχανικῶς πίνων βότκων. — Πῶς εἰς' ἐδῶ ;

— Μὰ γιατί νὰ μὴν εἴμ' ἐδῶ, ἀφοῦ ἐδῶ εἶνε καλὰ !

Ὁ Κλιάουζοφ ἔπινε καὶ ἔφαγε χειρομῆριον.

— Κατοικῶ εἰς τῆς ἀστυνόμενας, ὅπως βλέ- πεις. Μὲς στὸ βάθος, μὲς τὴν ἐρημιᾶ, σὰν κεί- νένα στοιχειό. Πιέ ! Νὰ σοῦ πῶ, ἀδελφέ, τὴν ἐλυπήθηκα ! Τὴν ἐλυπήθηκα καὶ λοιπὸν ἤλθα καὶ κατοίχησα ἐδῶ, μέσα εἰς τὸν ἐγκαταλειμ- μένον αὐτὸν λουτρῶνα, ἀναχωρητῆς... Μὲ τα- γίζουν!.. Τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα σκέπτομαι νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ... ἐβαρέθηκα πιά...

— Ἀκατανόητον ! εἶπεν ὁ Δυκόφσκης.

— Τί ἀκατανόητον βρίσκετε ἐδῶ ;

— Ἀκατανόητον ! Στὸ Θεὸ σας, πῶς εὐρέ- θη τὸ ὑπόδημά σας εἰς τὸν κῆπον ;

— Ποῖο ὑπόδημα ;

— Εὐρίκαμε τὸ ἓνα ὑπόδημα εἰς τὸν κοιτῶ- να, καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὸν κῆπον.

— Καὶ γιατί θέλετε νὰ τὸ μάθετε ; Δὲν εἶνε βικὴ σας δουλειά... Μὰ πιέτε λοιπὸν νὰ σὰς πᾶ-

ρη ὁ διάβολος ! Ἄφοῦ μ' ἐξυπνήσατε — πιέτε λοιπόν ! Μία ἐνδιαφέρουσα ἱστορία εἶνε μὲ αὐτὸ τὸ ὑπόδημα ; Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ πάγω στῆς Ὀ- λίας... Δὲν εἶχα, ξέρεις, διάθεσι... Ἐκεῖ- νη ἔρχεται κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου καὶ ἄρ- χινᾶ νὰ μὲ βρίζη... Ἐέρεις... ἢ γυναικίαις... Ἐ- γὼ, στὸ μεθύσι μου μέσα πιάνω καὶ τῆς πετῶ κατεπάνω τῆς τὸ ὑπόδημά μου... Χὰ, χά... Καὶ καλὰ—τί ὀρίζεις ; Ἐκεῖνη μπαίνει ἀπὸ τὸ πα- ράθυρο, ἀνάβει τὴ λάμπα καὶ ἀρχίζει νὰ μὲ τρα- βᾷ μεθυσμένον, μὲ κουβαλεῖ ἐδῶ καὶ μὲ κλει- δώνει. Τώρα μὲ ταγίζει!.. Ἐρωτα, βότκα, ζα- κούσκα ! Αἶ, ὦρα καλή ; Ποῦ πᾶτε ; Τσουμπί- κωφ, σὺ ποῦ πᾶς ;

Ὁ Ἀνακριτὴς ἔπτυσσε καὶ ἐξῆλθε τοῦ λου- τρώνος. Κατόπιν του, μὲ ταπεινομένην τὴν κε- φαλήν, ἐξῆλθε καὶ ὁ Δυκόφσκης. Ἀμφότεροι σι- γῶντες, ἐκάθισαν εἰς τὸ ὄχημα καὶ ἀνεχώρησαν. Οὐδέποτε ὁ δρόμος τοὺς ἐφάνη τόσον ἀνιαρὸς καὶ μακρὸς ὅπως αὐτὴν τὴν φορὰν. Ὁ Τσουμπίκωφ καθ' ὅλον τὸν δρόμον ἔτρεμεν ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἀμφότεροι ἐσιώπων. Ὁ Δυκόφσκης εἶχε κρούσει τὸ πρόσωπον εἰς τὸ περιλαίμιόν του, ὡς νὰ ἐφο- βεῖτο μὴ τὸ σκοτὸς καὶ ἡ πίπτουσα βροχὴ ἴδωσι τὴν αἰσχύνην εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁ ἀνακριτῆς εὗρεν ἐκεῖ τὸν ἰατρὸν Τυτύγεφ. Ὁ ἰατρὸς ἐκά- θητο παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ βαρῶς ἀναπνέων ἀνεφύλλιζε τὸ περιοδικὸν «Νήβα».

— Τί πράγματα γίνονται στὸν κόσμον ! εἶπεν οὗτος ὑποδεχόμενος τὸν ἀνακριτὴν μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος. — Πάλιν ἡ Αὐστρία αὐτό !.. Καὶ ὁ Γλάδστων ἐπίσης κάπως...

Ὁ Τσουμπίκωφ ἐπέταξε τὸν πῖλον τοῦ ὑπὸ τὴν τράπεζαν καὶ ἐτινάχθη.

— Διαβόλου κουλούκι ! Ἄφησέ με ἡσυχο λοιπόν ! Χίλιας φοραὶς σοῦ εἶπα, πῶς δὲ θέλω ν' ἀκούω τὰ πολιτικά σου ! Περίστασις γιὰ πο- λιτικά τώρα ! Ἄμ' ἐσένα, εἶπεν ἀποταθὴς πρὸς τὸν Δυκόφσκην, κινῶν τοὺς γρόνθους του, — ἐσένα... εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα δὲν θὰ σὲ ξε- χάσω!..

— Ἀλλὰ... τὸ σπῖρτο τῆς ἀσφαλείας μόλα ταῦτα... Ποῦ ἠμπορούσα νὰ ζεύρω !

— Νὰ ξεραθῆς μὲ τὸ σπῖρτο σου ! Πήγαυε καὶ μὴ μὲ συγχίζης, γιατί δὲν ξεύρω τί μπορῶ νὰ σοῦ κάμω ! Νὰ μὴν πατήσης πιά τὸ πόδι σου ἐδῶ.

Ὁ Δυκόφσκης ἀνεσκέπησε, ἔλαβε τὸν πῖλον τοῦ καὶ ἐξῆλθε.

— Πάγω .. νὰ μεθύσω !.. εἶπε μετ' ἀποφά- σεως, ἐξερχόμενος τῆς αὐλαίας θύρας, καὶ τε- θλιμμένος μετέβη εἰς τὸ καπηλεῖον.

Ἡ Ὀλγα Πετρόβνα ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ λου- τρώνος εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρεν εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν σύζυγόν της.

— Τί ἤθελεν ἐδῶ ὁ ἀνακριτὴς ; ἠρώτησεν ὁ σύζυγος.

— Ἦλθε νὰ μᾶς πῆ πῶς τὸν Κλιάουζοφ τὸν εὗρηκαν. Κάθε ἄλλο παρὰ σκοτωμένους ἦτον. Τὸ

ἐναντίον ζῆ, καὶ βασιλεύει... Φαντάσου τὸν εὐ- ρῆκαν σὲ ξένη γυναῖκα !

— Ἄχ, Μάρκ Ἰβάνιτς, Μάρκ Ἰβάνιτς ! εἶπεν ἀναστενάζων ὁ ἀγροτικὸς ἀστυνόμος καὶ ἀνυψῶν τοὺς ὀφθαλμούς. — Ἄμ' σοῦ τῶλεγα γῶ, πῶς ἢ παραλυσία αὐτὴ δὲν θὰ σοῦ βγῆ σὲ καλὸ ! Σοῦ τῶλεγα, — μὰ δὲν μ' ἄκουσες.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

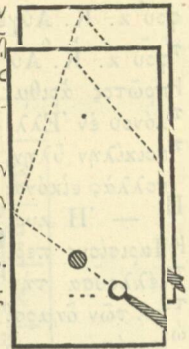
Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ

ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μάθημα Γ'

Ὁ μαθητὴς θὰ καταγείνη εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἀκολουθοῦ *κόλπου*, τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὸ νὰ κάμη τὴν σφαιρὰν του νὰ πηδήσῃ, ὅταν ἐκτελῆ κουλέν μὲ φάλλο δεξιὰ, μόλις ἢ σφαιρὰ του εὐρὴ μίαν *σπόν- ταν*.

Πρὸς τοῦτο, κρατεῖτε τὴν στέκκαν σας ὅπως καὶ διὰ τὸν συνήθη κουλέν, μόνον πρέπε νὰ ὑψώνετε τὸ κοντάκιον (ὁ- πισθεν μέρος) τῆς στέκκας σας

Μάθημα Ζ'

Σπουδὴ τοῦ Κλανστοῦ

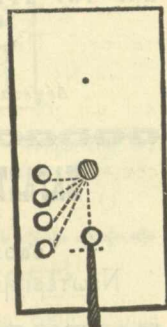
Μὴ λησμονητε, ὅτι ὁσάκις θέλετε νὰ ἐκτε- λέσετε *Κλανστο* ἐπὶ μιᾶς σφαιρας, εἰς τὸ μέ- σον τοῦ Μπιλλιάρδου, πρέπει νὰ κτυπᾶτε *πάντοτε* τὴν σφαι- ρὰν σας εἰς τὸ κέντρον καὶ νὰ εὐρίσκετε τὴν ξένην *πάντοτε* εἰς τὸ τρίτον (τὸ τρίτον τοῦ μέρους, πρὸς τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ διευθυνθῆ ἢ σφαιρὰ σας), ἐκτὸς ἂν αἱ τρεῖς σφαιραὶ εὐ- ρίσκονται εἰς τὴν γραμμὴν, ὅτε ὑπάρχει ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος, ἢν θὰ ὑποδείξωμεν ἐν καιρῷ τῶ δέοντι.

Οὕτω, παραδείγματος χάριν· ἐν τῷ ἀπέ- ναντι σχήματι :

Ἐφ' ὅσον ἡ γωνία ἀνοίγει ἐφ' ὅσον δη- λαδὴ αὐτὴ γίνεται ἀμβλυτέρα, ὑμεῖς θὰ αὐ- ξάνετε τὴν πίεσιν τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς σας.

Κτυπᾶτε ἐν τρίτον πρὸς τ' ἀριστερά.

Σχῆμα 7ον

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΠΡΙΟΥΣ

Καλῶς ἦρθαταν τῆς Κύπρου, περιπόθητα βλα- [στάρια, Ἐτῆς μεγάλης μας τῆς Μάνας τὴ φιλόστοργη [ἀγκαλιά. Καλῶς ἦρθαταν, ἀδέρφια, τοῦ αὐτοῦ κορμοῦ κλο- [νάρια, Μὲ τῆς ἐνδοξῆς Ἑλλάδας τρανεμένοι τὰ φιλία.

Τούτ' ἢ γῆ, ὅπου πατάτε, εἶναι ὄλων μας μη- [τέρα, Καὶ κοινὴ μας σκέπη τοῦτος ὁ γαλαξίος οὐρα- [νός. Ἄναπνέομε τὸν ἴδιο, τὸν ἑλληνικὸν ἀέρα, Καὶ μὲς στὴν καρδιά μας βράζει ὁ Ἑλληνισμὸς [ἀγνός.

Εἴμαστε ὅλοι μας ἀδέρφια, ἔπο μιὰ μάνα γεννη- [μένα, Γιὰ ν' ἀναστηθῆ τὸ Γένος, μὲ ψυχὴ καὶ μὲ [καρδιά, Ἐφτὰ χρόνια ἀγωνιστῆκαν μὲς στὸ αἶμα βου- [τηγμένα Π' ἄκρον σ' ἄκρον τῆς Ἑλλάδας τὰ ἠρωικὰ παι- [διά

Καὶ ὅσα παιδιῶν τῆς Κύπρου εἶν' ὀλοῦθε σκορ- [πισμένα Ἐπὶ νηλεεῦθερῃ μας τούτη καὶ πανένδοξῃ γωνιά, Κι' ἢ ψυχὴ τοῦ Κυπριανοῦ τῆς ἀκολουθῆσε ἐσ- [πεσμένα Τὴν ψυχὴ τοῦ Πατριάρχη στὴν οὐράνια κατοικία

Μὴ παραπονιέστε, ἀδέρφια, πῶς δὲν ἔχομε Πα- [τριδα, Ἐνωμένη καὶ μεγάλη καὶ στὸν κόσμον τρομερῇ, Μὴ ἀπὸ τὴν καρδιά σας μέσα κυνηγᾶτε τὴν [Ἑλπίδα, Γιατί θάρθη μιὰ ἡμέρα ἐνδοξὴ καὶ ἱερῇ,

Ποῦ θὰ ἰδοῦμε τὴν Πατρίδα ἐνωμένη ἀπ' ἄκρον [σ' ἄκρον. Ἐπολισμένη πέρα-πέρα μὲ τὴ δόξα τὴν παλιά, Ἐστερεμένο μιὰ γιὰ πάντα τῆς σκλαβιάς τὸ [μαῦρο δάκρυ, Κι' ὅλα τῆς τὰ δόλια τέκνα στὴ θερμῇ τῆς [ἀγκαλιά.

Ἡ Πατρίδα μας δὲν εἶναι ὅπως λέγουν οἱ ἐχ- [τροί τῆς Ἄδοξη κι' ἀπορριμμένη, ντροπισαμένη καὶ μη- [κρή· Σκεπασμένη ἀπὸ δόξα πέρα-πέρα εἶν' ἢ γῆ τῆς, Καὶ τραγοῦδι τ' ὄνομά της ἔχουν φίλοι τῆς κι' [ἐχτροί

Ἐτῆς Ροδόπης τὲς ἀκρόρειες ἀκουμπάει τὸ κε- [φάλι, Τὰ ποδάρια της πατοῦνε τὲς ἀκτὲς τῆς Ἄφροι- [κῆς, Τὰ μαλλιά της ξανεμίζουν στοῦ Ἄδρια τ' ἀ- [κρογιάλι, Καὶ τὸ χεῖρ της ἐγγίζει σύνορο γῆς περσικῆς.

Ὅσο ἀξίζει ἓνα κύμα ἢ μιὰ πέτρα τῆς Ἑλλάδας,

δὲν ἀξίζει ὁ κόσμος ὅλος, δὲν ἀξίζει ὅλη, ἢ γῆ· Ἡ ψυχὴ τοῦ Λεωνίδα κι' ἡ σοφία τῆς Παλλάδας ἔχουνε τὸ χῶμα τοῦτο καὶ πατρίδα καὶ πηγὴ.

Θάρτη ἡμέρα ποῦ θὰ ἰδοῦμε στῆς Ἀγιά-Σοφιάς [τούς θόλους, Νὰ ἰψηθῆ μὲ περιφάνεια ὁ Ἑλληνικὸς Σταυρός, Καὶ τούς Ἑλλήνες ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἐλευθέρους ὅλους] Εἶν', ἀδέρφια μου, μεγάλος τῆς Ἑλλάδος ὁ Θεός!

Καλῶς ἦρθαταν, τῆς Κύπρου, περιπόθητα βλαστάρια, Στῆς μεγάλης μας τῆς Μάνας τῆ φιλόστοργη ἀγκαλιά. Καλῶς ἦρθαταν ἀδέλφια, τοῦ αὐτοῦ κορμοῦ νάρια Μὲ τῆς ἐνδοξῆς Ἑλλάδος τρανεμένοι τὰ φιλιὰ! X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΚΥΠΡΙΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ

Ο κ. Μ. ΡΩΣΣΙΔΗΣ

Τὸ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι δημοσιεύμενον σύμπλεγμα, παριστάνει τοὺς Κυπρίους ἀθλητάς, οἵτινες ἦλθον εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τοὺς Πανελληνίους Ἀγῶνας, τοὺς τελεσθέντας ἐν τῷ Σταδίῳ, τὴν Διακαινίσσιμον ἑβδομάδα. Ἡ δὲ ἐν τῇ 112 ἕνα τούτων, τὸν κ. Μ. Ρωσσιδῆν, νεαρὸν βλαστὸν μιᾶς τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Κύπρου, ὅστις ἦλθε πρῶτος εἰς τὸν δρόμον τῶν 100 μέτρων.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

κοινωνικαί—φιλολογογικαί—καλλιτεχνικαί

— Ἡ « Ἀρτεμισία », τὸ ὠραῖον βραβευθὲν δράμα τοῦ κ. Τιμ. Ἀμπελᾶ ἤρταε θριάμβους, παρασταθὲν ἐν Σύρῳ, ὑπὸ τοῦ ὑπὸ τὴν κυρίαν Αἰκατερίνην Βερώνη δραματικοῦ θιάσου. Εἰς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, προσηνήχθησαν δύο στέφανοι εἰς τὸν συγγραφέα, εἰς ἕκ μέρους τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ θεάτρου καὶ ἕτερος ἕκ μέρους τῶν ἐν Σύρῳ συναδέλφων τοῦ (πρωτοδικῶν).

— Ἐν μεγίστῃ συρροῇ κόσμου παρεστάθησαν ἐν Καίρῳ αἱ « Νεφέλαι » τοῦ Ἀριστοφάνους, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γ. Σουρῆ.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον « Αἱ δύο Διαθήκαι » ἐξε-

δόθη κοινωνικὴ μελέτη, ἔργον τοῦ συναδέλφου κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου. Τὸ ἔργον, πρῶτον βαθεῖας φιλοσοφικῆς μελέτης τοῦ κόσμου τούτου, διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, τὸ πρῶτον *Διὰ τὸν Κόσμον* ἐπιγράφεται ἡ « Χρυσὴ Διαθήκη » καὶ τὸ δεύτερον *Ἀπὸ τὸν Κόσμον*, ἐπιγράφεται ἡ « Σιδηρᾶ Διαθήκη ». Αἱ « Δύο Διαθήκαι », ἀφιερῶμεναι εἰς τὸν πρίγκιπα Νικόλαον, κοσμῶνται δι' ὠραίων εἰκόνων τοῦ κ. Φ. Ἀριστέως καὶ ἐπιστολιμαίας εἰσαγωγῆς τοῦ κ. Ἀγγ. Βλάχου.

— Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι μετὰ χαρᾶς οἱ συνδρομηταὶ τοῦ « Μουσείου » θ' ἀναγνώσωσι σήμερον τὰ ἐν τῇ 106 σελίδι δημοσιεύμενα κωμικὰ ποιήματα, ὀφειλόμενα εἰς τοὺς δεδοκιμασμένους καλάμους τῶν κ. κ. Ἀντ. Γαβρίλη, νεμάρχου Ἄρτης καὶ Ἀλεξ. Περδικίδου, ἀνταποκριτοῦ τοῦ Daily Mail τοῦ Λονδίνου.

— Ὁ Πατρὺς Καλλιτέχνης κ. Ἐπαμεινώνδας Θωμόπουλος ἔγραψεν ἐσχάτως δύο θαυμασίας εἰκόνας, αἵτινες ἐπιγράφονται « Ὠδαὶ πρὸς τὰ Σύννεφα » καὶ « Χρυσάνθεμα ». Τὸ τελευταῖον ἔργον ὁ μόλις εἰκοσιτριετής καλλιτέχνης ἐνεπνεύσθη ἐξ ὀλίγων φθογγωσῶν ἐνός πενθίμου ἐμβατηρίου τοῦ Σωπέν.

— Ἐκ 16 σελίδων ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ συναδέλφου κ. Κ. Αὐγέρη καὶ τοῦ κ. Ν. Κουτσοβίλη ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῆς « Ναυτικῆς Ἑλλάδος » τοῦ μόνου ἐν Ἑλλάδι ναυτικοῦ περιοδικοῦ. Περιέχει ποικίλην ὕλην, χρήσιμον εἰς τοὺς ναυτικούς καὶ πολλὰς εἰκόνας. Εὐχόμεθα εὐδοκίμησιν.

— Ἡ κυρία Ἰουλιέτα Ἀδάμ θὰ φθάσῃ εἰς Παρισίους περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου μηνός, μέλλουσα τὴν 10 Μαΐου (ἔ. ν.) ν' ἀρχήσῃ ἐν τινι τῶν δημοσίων Αἰθουσῶν τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσῆς, σειρὰν διαλέξεων τῆς περὶ Ἑλλάδος, ὡς ἔγραψε πρὸς τὴν ἡμετέραν συνεργάτιδα κυρίαν Ἄνναν Ν. Σερούτου.

I. ΚΟΚΚΙΝΩΤΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΙΧΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
Ὁδὸς Σωκράτους 29α
Λέγεται 8—11 π. μ. καὶ 1—4 μ. μ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΤΕΧΩΝ
ΤΟ «ΛΟΝΔΙΝΟΝ»,
ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΑΤΙΑΔΟΥ
Νεωτερισμός, — στερεότης, — εὐθηνία.

ΠΑΝΤΕΛΗ ΣΚΟΠΕΛΙΤΟΥ
ΚΑΠΝΑ ΑΓΡΙΝΙΟΥ ΚΑΙ ΒΕΛΙΤΣΑΣ
εἰς τὸ Κιόσκι τοῦ Σταθμοῦ Λαυρείου
ΓΝΗΣΙΑ ΠΟΥΡΑ ΑΒΑΝΑΣ
πρὸς 2 δραχ. τὰ 20 καὶ 1.50 τὰ 15.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐρωτήσεως :

- 1ον Σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν κόψι
- 2ον Δὲ σὲ θέλει τὸ χωριό,
Ποῦ 'ναὶ τοῦ παπᾶ τὸ σπίτι.

Τῶν σπηλῶν μετατοπιζομένων οὕτω :

Σ	Ε
Γ	Ν
Ω	Ρ
Ι	Ζ
Α	Π
Ο	Τ
Η	Ν
Κ	Ο
Ψ	Ι

Δ	Ε	Σ	Ε
Θ	Ε	Λ	Ε
Ι	Τ	Ο	Χ
Ω	Ρ	Ι	Ο
Π	Ο	Υ	Ν
Α	Ι	Τ	Ο
Υ	Π	Α	Π
Α	Τ	Ο	Σ
Π	Ι	Τ	Ι

Ἀπαντήσεις ὁρθὰς ἀπέστειλαν ἡ Δνὶς Ἀνδρουέδα Φ. Ζήνωνος (Ἀθήναι) καὶ ὁ κ. Α. Ε. Κοτοπούλης (Δραχμάριον Λοκρίδος).

MACHINES A ECRIRE «YOST»

Nous avons l'honneur de porter à la connaissance du public que nous venons d'être nommés agents exclusifs de la société de la Machine à écrire «Yost» pour la Grèce et la Crète.

Toutes nos machines sont garanties sur factures et des facilités de paiement sont faites sur demande.

Une machine à types français et une à types grecs sont entre nos mains pour la démonstration et nous enseignons gratuitement à nos acheteurs le maniement de nos instruments.

J. L. Bertrand, Athènes, 38 Rue du Lycabète

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυπρίῳ.— Οἱ ἀδελφοὶ Κρήτες οὐδέποτε παρέλιπον εὐκαιρίαν νὰ δηλώσωσιν ἢ καὶ ψηφίσωσι τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἔνωσιν, καίπερ γνωρίζοντες, ὅτι ἡ εὐχὴ αὐτῶν ἀπηρῆνετο εἰς ὅσα μὴ ἀκούοντων ἐν τούτοις, ἔνεκα τῶν ἐπανελημμένων ἀποδοκιμασιῶν τῆς Τουρκικῆς κακοδιοικήσεως, κατώρθωσαν, ἂν μὴ τι ἄλλο, τοῦλάχιστον νὰ ἔχωσιν ἕλληνα διοικητὴν καὶ ἡμιελληνικὴν σημαίαν. «Ζητεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν!» Ὡς ἔλθῃ καιρὸς, καθ' ὃν ἡ Ἀγγλία θὰ βαρυνθῆ νὰ ἀκούῃ παράπονα οικονομικῶς καταδυναστευομένου γοσττανικοῦ λαοῦ καὶ θὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον τῆς, ὡς πεπολιτισμένης χώρας.

Δ. Τ. Ν α ὕ π λ ι ο ν. — Ἑλήθη. Γενήσεται ὡς ἀρμόζει.

ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ
Α. Γ. ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗ
ΙΑΤΡΟΥ
13—Ὁδὸς Βερανζέρου—13
(πλησίον τῆς πλατείας Κάνιγγος)

Ἐγκαταστήσας ὁ κ. Μαυρουκάκης πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἠλεκτρικὰ μηχανήματα τελειοτάτου καὶ νεωτάτου συστήματος, ἐφαρμόζει, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις, τὰ στατικὰ ἠλεκτρικὰ λουτρά, τὴν ἠλεκτρικὴν βροχὴν, τὸ στατικὸν φύσημα, τὰς στατικὰς ἐπιτριβὰς καὶ τοὺς σπινθῆρας, ἅτινα πάντα ἀποτελεσματικώτατα κατεδείχθησαν, οὐ μόνον κατὰ πάθος τῶν νευρικῶν παθήσεων ἀλλὰ καὶ κατὰ διάφορον ἄλλων νόσων, οἷων τοῦ ἐκζέματος, τῶν ἀτόνων ἐλκῶν, τῆς ἐξ οἰασδήποτε αἰτίας τριχοπτώσεως, τῶν ἐπιμονωτάτων ἀϋπνιῶν, τῶν ἀτροφῶν, τῶν ὄνειρώξεων, τῆς ἀνικανότητος, τῶν ρυτίδων τοῦ προσώπου κλπ.

Ἐπι δ' ἐφαρμόζει τὸ ἐπαγωγίμον ρεῦμα, τὸ ἀλάνθαστον κατὰ τῶν ἀνευρισμῶν τοῦ στομάχου καὶ καθ' ὅλου πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἠλεκτρισμοῦ (γαλβανισμός, φαραδισμός κλπ.)

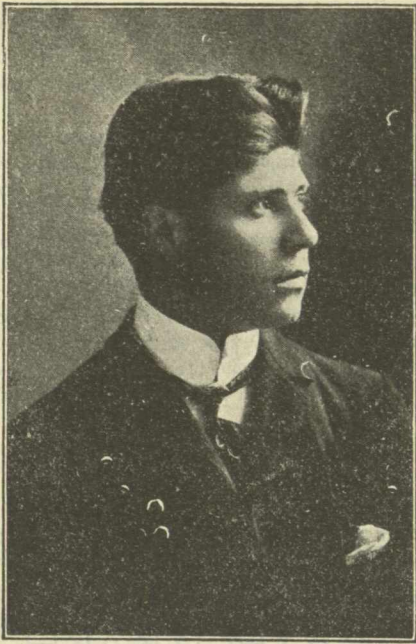
Πρὸς δὲ τῇ ἠλεκτροθεραπείᾳ, ἐφαρμόζονται καὶ ἄπασαι αἱ νεώταται θεραπευτικαὶ μέθοδοι (ὀρροθεραπεία, ὑπνωτισμός κλπ).

Ἔλαι ἐπισκέψεων
8—9 1)2 π. μ., 3 1)2—7 μ. μ.
Υ. Γ. Ἐντὸς μικροῦ γενήσεται ἐγκατάστασις φαραδικῶν λουτρῶν καὶ φαραδικῆς ἑδρας.

ΜΑΡΙΑ ΒΑΡΒΑΘΗ
ΜΟΔΙΣΤΑ
Ἀθήναι Ὁδὸς Νίκης ἀριθ. —21.

Ἀπαράμιλλος Κομψότης — Ἐφαρμογὴ τελεία

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΕΒΑΣ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
55, Ὁδὸς Σπενσιόπου, ἀριθ. 55.

Ο κ. Μ. ΡΩΣΣΙΔΗΣ

(Ἀθλητὴς ἐκ Κύπρου).

Ὁ νικῆσας ἐν τῷ Σταδίῳ εἰς τὸν δρόμον τῶν 100 μέτρων.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ν. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ
Ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου.

Στερεότης Ἀγγλικὴ
Κομψότης Γαλλικὴ
Εὐθηνία Γερμανικὴ
Ταχύτης Ἀμερικανικὴ

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἀθηναϊκὸν περιοδικὸν (Περίοδος Α' 1893-1894)
Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης Ἰ. Π. Χρυσανθόπουλος.
600 περίπου σελίδες, περιέχουσαι ποικίλην
ῥήσιν, ποιήματα, διηγήματα, παίγνια, χρονικά,
ἀνέκδοτα, κωμωδίας, μονολόγους, μουσικὴν, εἰ-
κόνας κλπ.

Ὁ κομψοτυπωμένος τόμος τῆς «Οἰκογενείας»

πωλεῖται 6 δρ. ἐν Ἀθήναις, 7 δρ. εἰς τὰς Ἐπαρ-
χίας καὶ 6 φρ. χρ. εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, μὲ τὰ
ἔξοδα ἀποστολῆς εἰς βάρος τοῦ «Μουσειου».

Εἰς τὴν «Οἰκογένειαν» τοῦ 1893-94 ἀντιπροσω-
πεύεται ὅλη ἡ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κί-
νησις τῆς ἐποχῆς.

Ὀλίγιστα ἀντίτυπα εἶναι διαθέσιμα.

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων **ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**